

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXII. leto • 2022

3

*Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo,
in kako želim, da bi se že razplamtel.*

Lk 12, 49

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 9 Papež Francišek Franciškovicim
- 11 Svetopisemske ikone
- 13 Luč svete Klare
- 14 Pogovor
- 21 Brezmadežna
- 24 Biseri molitve
- 26 Franciškovo svetni red
- 28 Med minoriti
- 32 Utrinki iz Assisija
- 36 Otroci med nami
- 37 Reportaža
- 39 Iz Franciškovicih revij
- 40 Obvestila

Naslovnica: *Osrednja tema te številke je gorečnost, s katero želi Jezus vneti svoje učence. To misel je lepo ubesedil blaženi Anton Martin Slomšek, ki je ugotovil, da mora sam goreti, kdor hoče druge vneti. Na naslovnici je »brat ogenj«, ki smo ga prižgali na taboru pokrajinskega sveta OFS mariborske nadškofije. Naj tudi vas ogreje in vname topla misel, ki prihaja k vam po besedilih v tej številki revije.*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, p. Janez Šamperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matei Senteš

Fotografije: Helena Rebek, Benjamin Verdenik, Janez Veršič, p. Danilo Holc, p. Matei Senteš, Tonček Horvat, Doroteja Emeršič, arhiv

Fotografija na naslovnici: Tonček Horvat

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Najprej moraš sam goreti, če hočeš druge vneti

Dragi mladi, srednji in stari bralci
revije Med nami!

Ne morem vam povedati ničesar novega, želim pa vam povedati nekaj misli in izkušenj, ki jih doživljam ali pa sem jih prejela preko svojih učiteljev. Tisto, kar zmorem napisati, bo v poenostavljenem govoru in brez argumentov. Napisano bo tako, kot jaz vidim skozi svoje oči in včasih, ko je stiska huda, tudi skozi svoje srce.

Najprej so bili moji učitelji moji starši, potem kateheti in potem duhovni voditelji, predvsem v okviru bratstva Frančiškovega svetnega reda.

Vse moje življenje, kmalu bo to 60 let, ogenj kristjanov v Evropi samo pojema in pojema. V gorilnikih je ostalo še nekaj malega olja iz starih časov, novi dotoki zadostujejo komaj toliko, da lučka še brli. A hvala Bogu, dokler ostaja vsaj majhen plamenček, toliko časa ostaja tudi upanje. In kaj ugaša ogenj krščanstva, njegove etike, morale in vrednot?

Nam vsem predlagam, da si v mesecu septembru zapisujemo, kako, s kom in koliko časa smo potrošili za koga ali za katero stvar. Tako bomo na zelo lahek način ugotovili, kaj nam pomeni največ, kakšna je naša lista prioritet in za katere stvari nam vedno »zmanjka časa«.

In kaj, če ugotovimo, da nam zmanjkuje časa za molitev? Potem je zelo verjetno, da živino površno in medlo in smo zadovoljni, da delujemo in živimo »kakor vsi drugi«! In kako živijo »vsi drugi«?

Poglejmo okoli sebe. Koliko ljudi sem danes srečal na ulicah mesta, ki z vso nežnostjo sprehajajo svoje pasje ljubljence, in koliko sem srečal ljudi, ki so potiskali svoje obnemogle starše v invalidskem vozičku ali bili z njimi na prehodu? Kakšni so dejanski standardi v otroških vrtcih in kakšni v domovih za ostarele, kjer se morajo nemalokdaj trije starostniki nekako znajti in preživeti v triposteljni sobi na 16 m². Trgovski centri še vedno rastejo kot gobe po dežju, zato da se tam vsak dan kupujejo stvari, ki jih sploh ne potrebujemo, in še huje, da zapravljamo božji čas za nekaj, česar ne potrebujemo, oz. še huje, nam celo škoduje.

Jezus je svoje učence učil tri leta, dandanes šolanje traja veliko dlje. Produktivnost se je stokrat povečala, a smešno – prostega časa je stokrat manj. Moj stari oče je z delavsko plačo v železarni lahko preživel družino, ženi in mami ni bilo treba v službo. Smešno, danes to skorajda »ni mogoče«. Rojstvo otroka proslavljamo tri dni, umrle v zadnjem času pokopljemo v »eni uri«.

Zdi se, kot da niti ne vemo več, kaj je prav in kaj ne. Če je res tako, kako naj to, česar ne vemo, sploh spremenimo? Za vsa vprašanja obstaja en odgovor: MOLITEV V DUHU IN RESNICI. To je naša bencinska črpalka, ki nas ne bo pustila prazne v nobenih okoliščinah. Niti v času vojne, niti v času pandemije, niti v času smrti.

V zadnjem času se kot sestra OFS pogosto sprašujem in želim, da bi mi po zgledu sv. Frančiška tudi Smrt postala prava ljubeča sestra, da bi jo zmogla dočakati v Božjem miru in prestopiti v prag večnosti v objemu svetosti in miru.

Naj rečem še enkrat: spodbujajmo se k molitvi, da v resnici in spoznanju najprej spoznamo sebe in škodljive prakse »sodobnega« življenja, da bi jih kasneje lahko spremenili sebi in drugim v dobro! Molitev naj bo le sredstvo za doseganje pravega cilja, to je – biti dober človek. Dober človek zame pomeni truditi se in biti vsak dan bolj podoben Božji podobi v nas. To pomeni, da nam je potreben dotik, objem, pogovor v živo, milozvočna glasba in petje in vse, kar je lepega. Prepričana sem, da drži, kar pravi Dostojevski: Lepota bo rešila svet! Prižgimo ogenj srca in ogrejmo ljudi, ki jih srečujemo na poti svojega življenja.

Barbara Furlan Markeš

Življenjsko izkustvo Kristusa nas naredi goreče

p. Martin Kmetec

Jezus pravi: »Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se že razplamtel!« (Lk 19,49) V tej prišpodobi ognja je nakazano bliskovito širjenje plamenov; ogenj zajema vse, kar je gorljivo; v vsakdanjem družbenem življenju pa se širi to, kar je močno, intenzivno. Prihod Svetega Duha na binkošti je povezan s podobno ognja; v Apostolskih delih (2,3) so plameni opisani kot jeziki; to pomeni, da se bo vesela novica evangelija v

moči Svetega Duha širila kakor ogenj in v nemala srca ljudi za Boga. V tem smislu lahko razumemo Slomškovo misel o gorečnosti in kot takšna velja za današnji čas in za nas vse.

Gorečnost za tvojo hišo me razjeda

Beseda gorečnost prihaja iz glagola »goreti«, kar pomeni, da je vezana na pomen ognja, na plamen. V Psalmih najdemo naslednjo izpoved: »Zakaj gorečnost za tvojo hišo me použiva« (Ps 69,10). Stari prevod uporabi izraz »me razjeda«. To notranje razjedanje pomeni ljubosumnost do templja in vnetost zanj. Molivec psalma, ki je preganjan zaradi svoje vere, v trpljenju prosi Boga, naj ga v svoji veliki dobroti reši.

Gorečnost pomeni zavzetost, srčnost, pripravljenost, prizadevanje za zvestobo Bogu; molitev, ki se izraža v želji, da bi prevladala Božja pravičnost. Pomeni zavzetost, pripravljenost na trpljenje. Srčnost in prizadevanje, da bi bil Bog navzoč v mislih, življenju in delovanju Božjega ljudstva. Da bi bil Bog absolutni vladar svojega ljudstva.

Apostoli, ki jih je Jezus poklical po imenu, so bili poslušni svojemu poslanstvu; šli so v svet in oznanjali veselo novico odrešenja. Oznanjali so Kristusovo vstajenje in odrešenje v njegovem imenu. Janez in Peter v procesu pred velikim zborom izjavita, da ne moreta molčati o tem, kar sta doživela v Kristusu: »Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala« (Apd 4,20). Dogodek Kristusovega vstajenja je tista svetloba, ki osvetli tragične dogodke smrti na kri-

žu, istočasno pa Jezusovo življenje, delovanje in oznanjevanje. Apostoli so bili predani Božji besedi in so se prepustili Svetemu Duhu, da je vodil njihove korake in jih usmerjal na poti njihovega pričevanja oziroma oznanjevanja.

Temeljno doživetje vstalega Kristusa je svetega Pavla gnalo celo življenje, da je oznanjal resnico o njem ter odrešenje v njegovi smrti in vstajenju. V sebi je imel

apostolsko gorečnost, čeprav je bilo celo njegovo življenje vse do mučeniške smrti polno preizkušenj in trpljenja. Njegova apostolska gorečnost izhaja iz spoznanja Jezusa Kristusa, ki se je zgodilo v osebnem srečanju z njim. V sebi ni nosil le izkustva Kristusa, pač pa njega samega: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kolikor pa zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe.« (Gal 2,20) Zato nas sv. Pavel uči, da je življenjsko izkustvo Kristusa tisto, kar nas naredi goreče za oznanjevanje in za Cerkev, ki je kraj Kristusove navzočnosti. Tako kot za vse svetnike tudi za nas velja resnica, da je edini vir gorečnosti za Boga izkustvo, ki mu sledi spreobrnjenje, torej temeljna sprememba in usmeritev življenja.

Očitno je, da smo kristjani v 21. stoletju pozabili na Boga in popustili v gorečnosti. 20. stoletje je bilo čas velikih ideologij, ki so povzročile strahotna uničenja in neizmerno trpljenje. Te ideologije so zatirale ljudi, posebej še krščanstvo. Po drugi strani pa je vrtoglavi razvoj zahodne družbe prinesel potrošništvo in razvrednotenje človeškega dostojanstva. Uveljavilo se je načelo neomejene svobode človeka, v kateri je edino veljavno merilo človeškega odločanja možnost izbire. Načelo izbire je postalo »antivrednota«. Vrnili smo se v edenski vrt in zgodba prvega človeka se ponavlja. Družba je samo sebe postavila za absolutni kriterij vsega, prinesla je zahtevo po splavu, po evtanaziji in po razveljavitvi temeljne človeške določenosti: »moški – ženska«. Vse je fluidno, nič ni določenega, nobena vrednota nima svoje stalnosti in zakoreninjenosti v naravnem pravu, etiki in morali. Tisti, ki držijo v rokah moč vplivanja, iščejo neskončno število neomejenih možnosti za človekovo samouresničenje, ki je omejeno z enim samim merilom, to pa je uživanje in okoriščanje. Jasno je, da takšen načrt družbe vodi v sebično izkoriščanje narave in človeka; človek človeku ni več brat, temveč sredstvo.

Zdi se, kakor da kristjani nimamo več prostora v javnosti; »super družba«, kakor jo imenujejo nekateri sociologi,¹ dopušča možnost odločanja samo tistim, ki so pripravljeni častiti bogove izničenja vrednot, in ustvarja javno mnenje na spletu in v drugih medijih, preko katerih se vedno bolj manjša možnost za doživljanje realnega, dejanskega in pristnega. Dejstvo je, da Cerkev nima več nobene možnosti, da reši mlade pred vplivom virtualnega sveta na njihovo zavest in njihovo človeško izoblikovanost (jasno: tudi na njihovo vero, kar se očitno kaže v pomanjkanju poklicev).

Začeti pri sebi

Vendar se ne smemo predati. Ne smemo popustiti in obupati. Star kitajski pregovor pravi: »Bolje je prižgati eno svečo kot pa preklinjati temo.« Imamo samo eno možnost: začeti pri svojem odnosu do Kristusa, tako da se zavedamo svojega krstnega dostojanstva. Odgovoriti moramo na vprašanje, kdo sem. Kaj sem postal po krstu? Kristus nam bo pomagal odkriti tisto, zaradi česar smo nemirni, to, kar je v ozadju vseh želja in vsakršnega hrepenenja. Sveti Duh nam razodeva tisto, kar bi nam moglo pomagati, da prižgemo svetilko upanja. Živeti polnost življenja pomeni tvegati in živeti v zaupanju; hodimo v zaupanju, da bomo po enem koraku mogli narediti še naslednjega. Vera je zaupanje v Božjo navzočnost in previdnost, pomeni odnos, ki ga moremo primerjati z odnosom otroka do očeta ali matere. Vera pa pomeni tudi vztrajno vračanje k izviru našega upanja, h Kristusu, ki ga moremo doživeti v Cerkvi in v zakramentalni skrivnosti Cerkve, predvsem v eharistični navzočnosti. Sestre, ki služijo v naši škofiji – učenke Marije in svetega Janeza – ponazarjajo svojo karizmo s preprosto podobo svetilke ob tabernaklju. Svetilka ob tabernaklju pa potrebuje olje, ki ga je treba prilivati. Treba je nenehno oživljati hrepenenje po Bogu, obnavljati v mislih zavedanje o njegovi neskončni ljubezni. Vsak dan mi da na tisoče možnosti, da se za trenutek spomnim na Boga: pogled na drevo, rože, živa voda gorskega studenca, zvezdno nočno nebo, srečanje trpečega človeka, grešnost, upanje, pomanjkanje vere, nemoč ljubezni. Postati moramo oljenke in svoje bivanje vezati na Boga. Dolivati je treba olje hrepenenja in najpreprostejših želja. Na nas je le, da ohranjamo v sebi živo hrepenenje po Bogu. Bog je veliki »Odsotni«; ta odsotnost in praznina moreta v nas postajati kraj velikega, odločilnega srečanja, ki postane trajen

1 Chiara Giaccardi in Mauro Magatti.

odnos in se nadaljuje vse do smrti. Molitev in zvestoba v branju Božje besede nam bosta dali veselje, ki je nalezljivo, ter naredili krščansko izkustvo privlačno.

Biti Cerkev

Danes radi poudarjamo doživetja, in sicer je to osebno in subjektivno doživljanje vere. Vendar bi se morali večkrat vprašati, kaj pomeni Cerkev. Kaj pomeni občestvo vere? Kaj mi sporoča pričevanje toliko mučencev v zgodovini in toliko pričevalcev v današnjem času? Kristus je poklical učence, da bi skupaj z njimi pripravil skupnost, ki bo postala njegovo »telo«, njegova navzočnost v svetu. Naša vera je dar, je milost, ki smo jo prejeli po Cerkvi. Tudi če je naše življenje zaznamovano s krhkostjo in grešnostjo. Na tem svetu ne more biti nič popolnega; poklicani smo, da bi skupaj, v občestvu Cerkve, sledili klicu k svetosti in z Božjo pomočjo spreminjali svoje življenje v nekaj lepega in dobrega. Cerkev nam omogoča, da spoznamo neizmeren zaklad vere, in nas vabi, da bi s skupnim prizadevanjem tkali svojo krajevno skupnost ter po vseh močeh pomagali, da bi bilo občestvo moje župnije oziroma katerekoli skupine v župniji živo in blagoslovljeno od ljubezni.

Eksodus – treba je iti v življenje

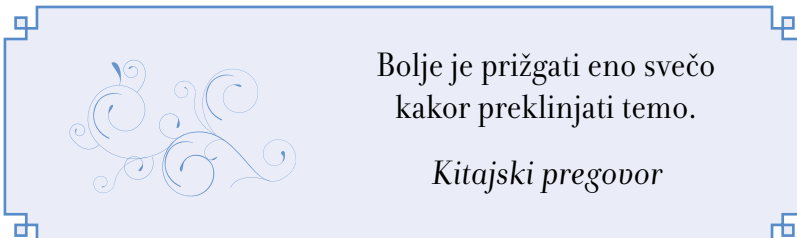
Smo v času sinodalnega procesa, ko se veliko govori o sinodi kot o skupni poti vseh vernikov. Papež Frančišek uporablja prisposodbo izhoda iz Egipta, in sicer zato, da bi se Cerkev predala dinamiki spreobrnjenja in napredovanja. Papež želi, da bi laiki vedno bolj aktivno sodelovali pri življenju Cerkve, da bi se čutili soodgovorni. Pri tem je treba misliti na pripravo mladih na zakon, na družine v stiski in življenjskih krizah; na starejše in oddaljene od župnijskega občestva. Vsem bi morali biti blizu, jih tolažiti in jim pomagati. Naša vera bi morala biti živa, polna ognja, da bi s svojim zgledom in besedo prispevali k urenitve Božjega kraljestva na tem svetu.

Naša prva in velika naloga je soočiti se s trpljenjem človeštva, s tragedijami posameznikov in narodov, z ranami, ki jih prizadeva človeška omejenost, ter s strašno žejo po življenju, ki jo doživljajo predvsem mladi. Mali brat Karel, ki je bil letos razglašen za svetnika, pravi, da ne moremo vedno čutiti ljubezni, čutimo pa lahko trpljenje. Najprej lastno, in če smo odprti, tudi trpljenje svojih bližnjih. Znano je, da je Katarina Sienska napisala pismo ženski na slabem glasu in da se je želela srečati s človekom, ki je bil obsojen na smrt; hotela je biti blizu človeku v njegovi človeški revščini.

Zdi se, kakor da je moč medijev popolnoma zasenčila moč krščanskega oznanjevanja. Ljudi, predvsem mlade, je posesal virtualni svet spleta, kar pa človeka oddaljuje od njega samega, od pravega odnosa do resničnosti in od prave sreče. Virtualnost je zamenjala resnico in željo po ljubezni z nenehno izmenjavo slike, kar onemogoča postavljanje temeljnih vprašanj o vrednotah, Bogu in pravi sreči.

Življenje, ki ga daje Kristus, pa je onstran, ne tu. Ni ga tam, kjer prodajalci sreče prodajajo svoje ponarejene izdelke, ki omogočajo minljiv užitek in lahke rešitve za življenjska vprašanja. Morali bi iskati načine, kako svojim bližnjim in svetu povedati, da je mogoče živeti, živeti polno življenje, ki je vredno življenja. »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju.« (Jn 10,10)

Bolje je prižgati eno svečo
kakor preklinjati temo.

Kitajski pregovor

»Kdor hoče druge vneti, mora sam goreti« (A. M. Slomšek)

Stanko Šorli OFS

Če bi zgornjo Slomškovo misel izrekel ali zapisal kate-ri izmed naših sedanjih škofov, bi se nanj gotovo takoj vsul plaz nasprotovanj in očitkov v vseh 'pravovernih' medijih, predvsem pa na družbenih omrežjih. Našle bi se vzporednice s požari na Krasu in sledil bi logičen zaključek, da smo kristjani potencialni požigalci in zato nevarni ... Pred pol leta sem svoje razmišljanje zaključil s spodbudo, da se odgovorno udeležimo volitev. Zgodilo se je pač, kar se je zgodilo. Premalo smo goreli in zdaj imamo svobodo. V dobresednem smislu! Povsem svobodno novi oblastniki lomastijo po vsem dobrem, kar je prejšnja vlada kljub epidemiji in kolesarskemu nasprotovanju opozicije naredila. Spomnimo se samo zakona o dolgotrajni oskrbi starostnikov. Nevladne organizacije imajo pač več besede kot na volitvah izvoljene stranke ... To nam tudi sicer kažejo čedalje bolj brutalne in nestrpne razprave na izrednih sejah državnega zbora in delovnih teles ter uvajanje sprememb, ne oziraje se na zakone in ustavo, ker imajo tako rekoč vse vzvode oblasti v svojih rokah. Naj razume, kdor more! Jeseni se

nam ponuja priložnost za delni popravni izpit: volitve predsednika države, volitve novih občinskih svetov in kar nekaj pomembnih referendumov. Ponovno citiram poudarek med zaključki enega od generalnih kapituljev OFS: »Predolgo časa je OFS ostal v 'zakristijah'. Čas je dozorel in odsej ne smemo več odlašati. Stopiti moramo v svet ter odločno in vidno izvrševati svojo odgovornost za pričevanje ter zavzemanje za resnico in mir, za zaščito življenja, človekove pravice, integriteto stvarstva.« Ni dovolj samo zdihovati, tarnati, komentirati. Stopiti moramo iz vrste, se izpostaviti, se vključiti v dogajanje. Odločno, vendar ne nasilno, spoštljivo do drugače mislečih, vendar ne podrejšajoče ... Ta zapis zaključujem na predvečer godu svetega Avgušтина, zato si bom sposodil nekatere njegove besede, ki nam takole izprašujejo vest: »Če verujete v to, kar verujejo pogani, če upate v to, v kar upajo pogani, če ljubite to, kar ljubijo pogani, potem tudi živite tako, kakor živijo oni. Če pa verujete v nekaj drugega kot oni, če upate in ljubite nekaj drugega, živite drugače. Z vašimi navadami, ki so drugačne od

njihovih, zato pokažite, kako drugačna je vaša vera, vaše upanje, vaš ljubezen ... Tole vam rečem, bratje: ne naredite ničesar, zaradi česar bi nas pogani zmerjali. Stopajte v cerkev tako, da poganom ne boste dajali izgovorov, da ne bi stopali v cerkev. V cerkev se namreč pride, da bi se sešli z brati ... tempelj za tvojo osebno molitev pa je tvoje srce. Očisti ta svoj prostor, preden moliš, in boš uslišan ...»

Da ne bomo preveč zaskrbljeni in brez poguma, naj nam pomagajo tudi besede papeža Frančiška: »Resnično veselje ostaja tudi ob preizkušnji trpljenja. Cerkev ni zatočišče za žalostne ljudi, Cerkev je hiša veselja ... Prav zato ni dopustno, da smo kristjani mlahavi in omahljivi ob soočanju s težavami in lastnimi slabostmi. Nasprotno, povabljeni smo, da ojačamo svoje roke, da utrdimo svoja kolena, da se opogumimo in nas ni strah ... Z Božjo pomočjo zmoremo vedno začeti znova. On nas čaka, On je ob nas, On nas ljubi, On nam odpušča, On nam daje moč ... Ko se kristjan užalosti, se oddalji od Jezusa. Človeka, ki se mu je to zgodilo, ne smemo zapustiti. Moliti moramo zanj in mu pomagati, da občuti toplino občestva/skupnosti.«

Vsi, ki nas navdihuje duh Assisija, smo še posebej poklicani, da smo glasniki veselja in upanja. Jezusova želja, pravzaprav njegova prošnja, naslovljena na Očeta in posledično na nas, na vsakega posebej, je, da bi bilo Njegovo veselje v nas in da bi bilo naše veselje popolno. Tudi sveti Frančišek Asiški je bil, čeprav tako ranjen in trpeč,

vesel človek. O njegovem veselju pišejo vsi njegovi življenjepisci, prav tako tudi o njegovi modrosti. Nenehno in neutrudno je molil: »O vzvišeni in veličastni Bog ...« Tudi za nas velja, da kjerkoli smo ali kamorkoli gremo, je modro nositi s seboj dobre misli in besede, lepe zgodbe, dobre namene, pogumno upanje in za ljubezen pripravljeno srce. Tako bomo neprenehoma dodajali svoj prispevek k lepoti in pravičnosti sveta, v katerem živimo. In čeprav se nam bo zdel ta prispevek morda skromen, v resnici ni neznaten in nepomemben, marveč še kako dragocen v Božjih očeh. Škofovsko geslo koprškega škofa Jurija: »Pogum, vse ljudstvo v deželi« (Ag 2,4) naj tudi nas krepi in opogumlja, da bomo razumeli in udeležali misel blaženega Antona Martina Slomška.

Lahko počneš mnogo stvari, narediš veliko del, tudi del usmiljenja, lahko narediš veliko pomembnih stvari za Cerkev, za katoliško univerzo, za kolegij, za bolnišnico ... in postavili ti bodo celo spominsko ploščo kot dobrotniku Cerkve; a če ne moliš, bo vse to nekoliko mračno ali pa temno.

Papež Frančišek

Bodi luč za osvetljevanje, bodi sol za dajanje okusa in trajnosti

p. Milan Kos

Papež Frančišek je med mašo v Domu svete Marte junija 2016 izpostavil nevarnost, da bi ne postali sol brez okusa, ter poudaril, da je treba premagati skušnjavo »duhovnosti ogledala«, zaradi katere se posvečamo osvetljevanju samih sebe, namesto da bi luč prinašali drugim.

Pri pridigi je izhajal iz evangelija o soli in luči. Jezus uporablja preproste besede in enostavne primerjave, da bi vsi lahko razumeli njegovo sporočilo. Tako dobimo opredelitev kristjana, ki mora biti luč in sol. Nobena od obeh stvari ni namenjena sama sebi. »Luč razsvetljuje nekaj drugega, sol pa daje okus in trajnost nečemu drugemu,« je zatrdil papež.

Kaj torej mora storiti kristjan, da ne bo zmanjkalo soli, luč pa ne bo oslabela, da ne bo zmanjkalo olja v svetilki? »Kaj je kristjanova baterija, ki osvetljuje? Preprosto, to je molitev,« je dejal sveti oče. »Lahko počneš mnogo stvari, narediš veliko del, tudi del usmiljenja, lahko narediš veliko pomembnih stvari za Cerkev, za katoliško univerzo, za kolegij, za bolnišnico ... in postavili ti bodo celo spominsko ploščo kot dobrotniku Cerkve; a če ne moliš, bo vse to nekoliko mračno ali pa temno. Koliko del postane temnih zaradi pomanjkanja luči, zaradi pomanjkanja molitve. Kar

ohranja in daje življenje krščanski luči, kar razsvetljuje, je molitev.« Resna molitev, molitev čaščenja Očeta, hvalnica Trojici, zahvalna molitev, molitev kot prošnja Gospodu – a biti mora molitev srca. To je olje, to je baterija, ki oživlja luč.

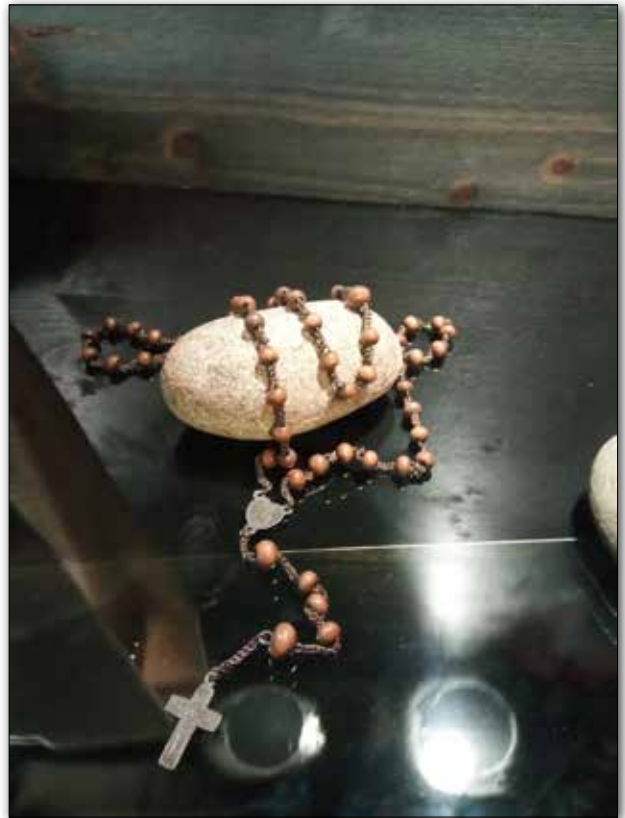
Podobno je tudi s soljo, ki ne daje okusa sama sebi. »Sol postane sol, kadar se dá,« je pojasnjeval papež. »To je druga kristjanova drža: dati se. Dati okus življenju drugih, dati okus mnogim stvarem s sporočilom evangelija. Dati se. Ne ohranjati samega sebe. Sol ni za kristjana, ampak za razdajanje. Kristjan jo ima, da jo dá. Sol je za dajanje, ni sama zase.« Tako luč kot sol sta za druge, ne sami zase. »Luč ne osvetljuje sebe; sol ne daje okusa sebi.«

Sveti oče je nadaljeval, da se seveda lahko vprašamo, kako dolgo lahko trajata sol in luč, če se dajemo brez prestanka. Tukaj »vstopa moč Boga,« je odgovarjal. Kristjan je namreč »sol, ki mu jo je Bog poklonil pri krstu«. Dana ti je bila kot dar in se ti še kar naprej poklanja, če jo tudi ti daješ naprej, svetiš in daješ. Nikoli je ne zmanjka. Ravno o tem beremo v Božji besedi: vdova iz Sarepte zaupa preroku Eliju, zato moka in olje nikoli ne poideta.

Papež je besede namenil kristjanu današnjega časa: *»Sveti s svojo lučjo, a varuj se pred skušnjavo, da bi osvetljeval samega sebe. To je slaba stvar, je duhovnost ogledala, saj osvetljuje samega sebe. Brani se pred skušnjavo, da bi skrbel zase. Bodi luč za osvetljevanje, bodi sol za dajanje okusa in trajnosti.«* Sol in luč nista namenjeni samima sebi, je povzel Francišek, ampak sta za dajanje drugim preko dobrih del. Pozval je, naj na ta način *»vaša luč sveti pred drugimi ljudmi«*. Zakaj? *»Da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih,«* je papež ponovil Jezusove besede, kar pomeni vračati tistemu, ki ti je dal luč in sol. *»Pri tem naj nam pomaga Gospod, da bomo vedno skrbeli za luč, da je ne bomo skrivali, ampak postavljali visoko.«* In da bomo prav tako dajali sol. *»To so dobra kristjanova dela,«* je sklenil homilijo papež Francišek.

Sv. Francišek v Pismu vsem kristjanom piše takole: *»Ne smemo biti pametni in modri po mesu (1 Kor 1,26),*

temveč moramo biti preprosti, ponižni in čisti. Imejmo svoja telesa v sramoti in preziru, kajti vsi smo po svoji krivdi bedni in trhli, zoporni in črvom podobni, kakor pravi Gospod po preroku: *»Jaz sem črv in ne človek, zasramovanje ljudi in zaničevanje ljudstva«* (Ps 21,7; Job 25,6). Nikoli si ne smemo želeti, da bi bili nad drugimi, temveč moramo biti služabniki in podrejeni vsakemu človeškemu bitju zaradi Boga (1 Pt2,13). In nad vsemi, ki bodo tako delali in vztrajali do konca, bo počival Gospodov Duh (Iz 11,2) in bo k njim prišel in prebival v njih (Jn 14,23). Le ti bodo otroci nebeškega Očeta (Mt 5,45), čigar delo opravljajo; to so ženini, bratje in matere našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ženini smo, kadar se zvesta duša po Svetem Duhu zedini z Jezusom Kristusom. Njegovi bratje smo, kadar izvršujemo voljo njegovega Očeta, ki je v nebesih (Mt 12,50); njegove matere smo, kadar ga nosimo v svojem srcu in svojem telesu po ljubezni in po čisti in iskreni vesti in kadar ga rojevamo s svetimi dejanji, ki morajo drugim svetiti za zgled.«

Jezus nas vabi, naj se ne bojimo živeti v svetu, četudi v njem včasih naletimo na spore in greh. Pred nasiljem, krivičnostjo in zatiranjem se kristjan ne sme zapreti vase ali se skriti na varno, za ograjo, tudi Cerkev se ne sme zapreti vase, ne sme zapustiti svojega poslanstva evangeliziranja in služenja. Jezus je med zadnjo večerjo prosil Očeta, naj ne vzame učencev iz sveta, ampak naj jih pusti tam, v svetu, obvaruje pa naj jih duha sveta. Da bomo zmogli živeti kot Jezusovi učenci in pričevalci, negujmo in ohranjajmo luč, ki bo osvetljevala, in bodimo sol, ki bo dajala okus Božjega.

»Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se že razplamtel!« (Lk 12,49)

Matjaž Celarc

Slomškov »Kdor hoče druge vneti, mora sam goreti« odmeva Jezusovo preroško držo in hrepenenje po resnici in življenju. Jezus to hrepenenje ubesedi s podobo ognja, ki je podoba Svetega Duha. Duh resnice prečiščuje in tako vzbuja nemir, a Duh ljubezni osvobaja za sprejetje Božje ljubezni in življenje podarjenosti. Jezus sam uporablja preroški podobi *ognja* in *gorečnosti*, ki sta na eni strani znamenji Božje navzočnosti in zavzemanja za človeka ter na drugi strani človekovega iskanja in hrepenenja po pravičnosti, resnici in ljubezni. V tem razmišljanju želi slediti svetopisemski podobi *gorečnosti*, ki nas preko nekaterih odlomkov vabi od zavzemanja za pravičnost k darovanjski ljubezni.

Gorečnost – strast, bojevitost, pravičnost

V Svetem pismu je z izrazom »gorečnost« v prvi vrsti znanovan Bog, ko človeka ustvarja, se zanj zavzema in ga vabi v odnos s seboj. To Božjo zvestobo, spremstvo in ljubezen prepoznamo ob podobi gorečega grma,

kjer Mojzes prepozna Gospodovo navzočnost in Njegovo skrb za Božje ljudstvo (2 Mz 3,2–3). Ob Bogu človek prepozna resnico o sebi, svojo poklicanost v odnos z Bogom, v katerem more postajati popolnoma svoboden in uresničen. Obratno, ko se človek oddalji od Boga in dopusti, da nad njim zavladajo druge stvari, postaja suženj teh stvari in neuresničena podoba samega sebe. Ravno v tem temeljnem odnosu Boga do človeka pride do izraza *Božja gorečnost* kot ljubosumje ali jeza. Ta močna notranja čutenja, predstavljena s podobo ognja, sporočajo, da Bog želi pridobiti človeka nazaj v ta odnos svobode in življenja. Ko se človek ali Božje ljudstvo oddalji od Boga, se pokaže negativni vidik *Božje gorečnosti*, saj nastopi preizkušnja in Bog ljudstvo predaja v roke nasprotnikov z namenom, da bi se obrnili k Njemu. V trenutkih preizkušnje Bog ni nikoli daleč, temveč nastopa kot bojevnik, ki ljudstvo rešuje sovražnikov, saj jih želi ponovno pritegniti k sebi (Iz 42,13; 59,17).

Bog tudi v tovrstnih primerih deluje po človeku. Zlasti preroki so znanilci *Božje gorečnosti* in vabijo k spreobrnjenju. Prerok mora to *gorečnost* izkusiti na svoji koži,

bilje, če prej ruva in uničuje škodljivo rastlinje (Jer 1,10). Zavezanost *Besedi resnice* je kot notranji ogenj, ki se ne more utišati ali izničiti (Jer 20,9), temveč je treba iz njega živeti. Podobno izkušnjo preroške poklicanosti zaznava Pavel, ki oznanja evangelij Božje osvoboditve in življenja ne kot predmet hvale, temveč kot nujnost, kot bistvo in način življenja, zato gorje, »če evangelija ne bi oznanjal« (1 Kor 9,16).

Gorečnost – ljubezen

V to preroško poslanstvo vstopa Jezus sam, ki prinaša evangelijsko vest odrešenja, in sicer kot naznanilo *Božje gorečnosti*, v kateri Bog daje svojega Sina, da bi mi prejeli življenje (Jn 3,16). Jezusova *gorečnost*, ljubezen do Boga in človeka, se razodeva tako v goreči molitvi agonije na Oljski gori (Lk 22,44) kot tudi na križu, ko njegovo telo postaja pravo svetišče srečanja Boga in človeka (Jn 2,21). Jezus želi svojo *gorečnost* za Očetovo hišo (Jn 2,17) prenesti na druge. Nase sprejema ogenj preizkušnje, da bi obnovil porušeni odnos z Bogom, vernikom pa podarja živost Svetega Duha (Jn 7,38) kot moč posinovljenja, ki vzbuja srčnost za življenje in pričevanje vstajenja (Apd 4,31).

Gorečnost je spoznanje Božje ljubezni, ki ni stvar naših prizadevanj, temveč daru Svetega Duha, ki je pečat Božje ljubezni in znamenje, da so tudi naša življenja zapisana v nebesih (Lk 10,20). Vstopanje v to *gorečnost* pomeni, da želim svoje življenje v resnici in ljubezni darovati za druge.

mora skozi proces očiščenja, spreobrnjenja, da bi deloval ne v svojem, temveč v Božjem imenu. Te poudarke vidimo že pri preroku Eliju. Ker je bil prevzet od Boga, se je v njem razplamtela gorečnost in strastna bojevitost, da je zdesetkal nasprotnike in ljudstvo prečistil za Boga (Sir 48,2). Elija pa je moral to človeško razumevanje gorečnosti, ki je temeljila na uspehu, moči in nadvladi nasprotnikov, prečistiti, da bi razumel *Božjo gorečnost* in zavzemanje za človeka ne več po zunanjih znamenjih, temveč po preprosti navzočnosti, ki se ji človek lahko le preda in popolnoma izroči (1 Kr 19,13–14). Pri tem ne gre za človeški proces, temveč za delovanje Boga, ki človeku pomaga, da umira lažnim predstavam in zori v pogledu Boga, ki je ljubitelj življenja in človeku nudi vse.

Gorečnost – resnica

Ravno preroški liki nam kažejo, da mora *gorečnost* temeljiti na resnici. To pomeni, da se prerok zave svoje lastne resnice – na eni strani lastne krhkosti in omejenosti in na drugi strani svojih darov in poklicanosti, ki jih je vanj položil Gospod. Razvoj tega spoznanja lahko opazujemo pri preroku Jeremiju, ki svojo preroško poklicanost od materinega telesa (Jer 1,5) razumeva kot zavezanost resnici. To pomeni, da z resnico sooča temelje svoje vere in preverja zametke verovanja ljudstva. Prerok, ki je poslan k narodom in kraljestvom, lahko gradi trdne temelje, če prej podira in ruši nestabilne osnove, ter sadi zdravo

»Besede mičejo, zgledi vlečejo!«

Sestre klarise

Sv. Klara je v oporoki svojim sestram zapisala: *»Med drugimi dobrotami, ki smo jih prejele in jih vsak dan prejemo od našega darovalca, »Očeta usmiljenja«, in za katere se moramo vedno bolj zahvaljevati Njegovi slavi, je nedvomno veliki dar naše poklicanosti. Čim popolnejši in večji je ta dar, tem bolj smo se dolžne zanj zahvaljevati. Apostol pravi: »Spoznaj svojo poklicanost.« Božji Sin je postal naša »pot.«*» (KlOp 2–5)

S spoznanjem naše poklicanosti raste tudi naša hvaležnost Jezusu Kristusu, ki se je posebej ozrl na nas, nas vzljubil in poklical za seboj. V tem življenju nikdar ne bomo mogli v polnosti dojeti veličine tega neizmerne-ga Božjega daru. Vedno znova lahko strmimo nad Božjo ljubeznijo in se kleče zahvaljujemo za »veliki dar naše poklicanosti«. To v srcih poraja globoko veselje – kljub vsem preizkušnjam in bojem ... Vendar pa do tega veselja nikdar ne pridemo, če se v vsej korenitosti ne oklenemo Jezusa Kristusa, po načinu svojega Vodila: z nesebično, darujočo se ljubeznijo, v resnični samorazlastitvi, preprostosti ter bratski, sestrski ljubezni in edinosti, po zgledu svete Božje Matere Marije in naših ustanoviteljev

sv. Frančiška in sv. Klare. V red nismo poklicani, da bi bili obvarovani pred vsakim križem, pač pa, da ga nosimo skupaj z Jezusom, našim Zveličarjem, molimo in delamo pokoro za zveličanje neumrljivih duš. Naše poslanstvo je zelo veliko. Pravijo, da je na vsak poklic navezanih veliko duš, za katere smo odgovorni. Od naše zvestobe ali nezvestobe – tudi v stvarih, ki se sprva morda zdijo majhne – je odvisna večnost mnogih, tudi naša. Komur se je veliko dalo, se bo od njega tudi veliko terjalo.

»S kolikšno skrbnostjo in s kolikšnim naporom duha in telesa moramo torej izpolnjevati naročila Boga in našega očeta, da bi mu z Gospodovo pomočjo mogle vrniti pomnoženi talent! Sam Gospod nas je izvolil za zgled in zrcalo ne samo drugim ljudem, temveč tudi sestram, ki jih je Gospod poklical, da bi tudi one sijale kot ogledalo in zgled tistim, ki živijo v svetu. Ker nas je pa Gospod poklical za tako vzvišeno nalogo, zato imamo veliko dolžnost, da Gospoda slavimo in hvalimo ter si prizadevamo za vedno večje napredovanje v dobrem.« (KlOp 18–22)

Danes je skrb vzbujajoč velik upad duhovniških in redovniških poklicev. Bog še vedno kliče zelo veliko fantov in deklet. Toda ali jim zgled našega življenja daje dovolj poguma, da bi stopili na pot posvečenega življenja? Besede namreč le mičejo, zgledi pa vlečejo. Ali ob nas njihovo srce lahko zagori v ljubezni do Boga in duš, da bi zmogli slišati Božji klic in nanj odgovoriti? Blaženi škof Anton Martin Slomšek je poudarjal: *»Kdor hoče druge vneti, mora sam goreti.«*

V Klarinih besedah Neži Praški se skriva notranja moč ljubezni, ki lahko vzgaja vedno in vsakogar:

»Glej nanj, ki je postal zate zaničevan, in hodi za Njim, tako da boš zaradi Njega postala zaničevana na tem svetu. Na svojega ženina, najlepšega med človeškimi sinovi, nanj, ki je zaradi tvojega odrešenja postal najnižji izmed ljudi, zaničevan in ranjen po vsem telesu, razbičan, umirajoč v mukah križanja – nanj se oziraj, o Njem premišluj in na Njega glej s hrepenenjem, da bi Ga posnemala. Če boš z Njim trpela, boš z Njim kraljevala; če boš z Njim žalovala, se boš z Njim veselila; če boš z Njim umirala na križu bridkosti, boš z Njim dosegla nebeška bivališča v sijaju svetih.« (2 Klp19–21)

Zato spodbuja tudi vsakega od nas: *»Nenehno premišluj skrivnost križa in bridkosti Matere, stoječe pod križem.«* (5 Klp 12)

Prosimo Božjo in našo Mater Marijo, zgled vseh kreposti, srednico vseh milosti, kraljico Frančiškovih redov, naj nas v svoji materinski šoli oblikuje v goreče pričevalce, nosilce veselega oznanila.

Vesela sem, da me spreminjajo preprosti ljudje

Pogovarjala se je Doroteja Emeršič

Sestra Dorica Sever je redovnica frančiškanka Marijina misijonarka, ki že dvaindvajset let živi čisto na severu zemeljske oble, na Arktiki. Deluje med Inuiti na misijonih Chesterfield Inlet in Baker Lake. Mnogi se je spominjamo iz osemdesetih in devetdesetih let prejšnjega stoletja, ko je živela in delovala na Mirju v Ljubljani in v Cerkljah na Gorenjskem. Misijonsko je delovala tudi v Francoski Gvajani.

Ob 10. obletnici smrti p. Miha Drevenška je p. Janez Šamperl ob pomoči Misijonske pisarne izpolnil srčno željo pokojnega p. Miha, da bi se nekje v Sloveniji srečali slovenski misijonarji. To se je zgodilo junija v njegovi rojstni župniji, na Vidmu pri Ptujju. Zaradi tega srečanja je s. Dorica načrtovala obisk oziroma dopust v domovini v tem času, sicer raje pride pozimi, ko so temperature nižje in bolj podobne tistim, na katere je navajena že dve desetletji.

Sestra Dorica je bila rojena v Murski Soboti, kamor se vrača vsaka tri leta na dopust v dom rodne sestre in kjer me je tudi prijazno sprejela.

je v sivi obleki, morda je bila naša sestra, FMM. Njeno pričevanje me je čisto prevzelo, s takim navdušenjem je govorila. Najbolj pa je bil za moj poklic zaslužen škof Jožef Smej, ki je bil moj katehet. Bila sem visoke rasti in mi je večkrat rekel: »Dorica, ti si tako velika, ti boš govorila ljudem o Bogu, vidiš, koliko ljudi ga še ne pozna.« Vedno me je »zasledoval« (smeh). Naslednji, že bolj resen vzgib je bilo romanje na Trsat. Pri spovedi sem p. frančiškanku povedala, da razmišljam o redovnem življenju in čutim, da me Bog kliče. Njegove besede so bile kot balzam za mojo dušo, po njih se me je Bog dotaknil. Odločilen pa je bil listič Srečanja, predhodnik revije Brat Frančišek. V njem je bil članek

Sestra Dorica, pozdravljeni v domovini! Vidim, da ste bratje in sestre vaše družine zelo povezani med seboj: ena sestra vas je pripeljala na Videm, pri drugi se zdaj tudi sama počutim kot doma.

Povejte nam: kakšna je bila družina, v kateri je vzkli vaš redovniški in misijonski poklic?

Res je, vsi bratje in sestre, pet nas je, smo zelo povezani. Bili smo verna družina, mama je bila zelo pobožna, očeta pa nikoli nisem videla moliti, vendar je bil po svoje veren. Sama sem prva od petih otrok in med nama z očetom je bila posebna povezanost, bil mi je velik vzornik. Z redovnicami sem se kmalu srečala v širši družini, saj so bile tri tete redovnice in smo jih občasno videvali, ko so prihajale k nam na obisk. To je bilo vedno nekaj posebnega. Drugo znamenje je bilo, ko smo bili na počitnicah v Poreču neko jutro pri maši. Pred cerkvijo je govorila misijonarka, bila

sestre instituta frančiškank Marijinih misijonark (FMM) Magdalene Gosar, ki je bila učiteljica novink v Eichgrabnu. Pisala je o institutu FMM, o njihovem delu in tudi to, da se pri njih v Eichgrabnu lahko dekleta pripravijo za mednarodni noviciat za redovno misijonsko življenje. To me je zelo nagovorilo, pa tudi frančiškova duhovnost ter vsakodnevna adoracija pred Najsvetejšim. Še isti večer sem napisala pismo s. Magdaleni. Nikomur nisem nič povedala, ker sem vedela, da me oče, če bi izvedel, kaj nameravam, ne bi pustil. Dolgo ni bilo odgovora na pismo. Nekega dne pa je prišla velika rumena ovojnica, v njej so bili prospekti, knjige, informacije ... in odgovor: »Pridite, sprejmemo vas.« Brez slovesa od očeta sem šla na vlak za Dunaj, kjer so me pričakale sestre. Takrat so mi rekle: »Ne moremo vas sprejeti kar takoj, ker vas ne poznamo. Nekaj časa boste tu in boste delali v domu starostnikov, da vas bomo spoznale.« Odgovorila sem: »Če

me ne sprejmete danes, grem nazaj domov.« Si morete misliti, to sem rekla! Sama sreča je bila, da je bila takrat na obisku sestra provincialka. Slišala je moj odgovor in rekla sestri Magdaleni: »Čez pol ure jo bomo sprejele v noviciat.« In tako se je zgodilo. Čez pol ure sem dobila pajčolan na glavo in jokala od olajšanja. Vse me je nagovarjalo, bila sem zelo srečna. Nič mi ni bilo težko. Delala sem vse: tri mesece na vrtu, tri mesece v kuhinji, tri mesece v hlevu, se učila ... Pripravljali so nas na misijonsko življenje. Začela sem študirati teologijo. Dobila sem diplomu, naredila učiteljski izpit in se pripravljala na zaobljube.

Lep in zanimiv začetek vašega redovnega življenja! Potem pa ste bili nekaj časa v Sloveniji, dokler vas ni misijonski klic odpeljal na južno poloblo. Povejte nam kaj o tem času!

Takrat, leta 1973, so se naše sestre lahko vrnile v Slovenijo. Naselili so nas v Cerkljah na Gorenjskem in tu se je po toliko letih izgnanstva ponovno začelo redovno življenje. Tam sem učila verouk, tudi v Adergasu in Komendi, veliko smo delali z mladino. Tam sem pustila velik del svojega srca. Tam sem bila od leta 1976 do 1982, sedem let. Leta 1978 sem naredila večne zaobljube na Dunaju. Takrat pa me je generalna predstojnica spodbudila, da naj grem v misijone. Poslana sem bila v Francosko Gvajano, kjer je bila moja naloga organizacija škofijske pastoralne, katehumenat, pripravo na zakon, vodili razna gibanja, izdelali pastoralni načrt škofije ... Izobraževali smo voditelje na škofijski ravni. Vsako leto sem dva meseca preživela med domačini v džungli in spoznavala čisto nov vidik misijonov. V 20-metrski pirogi smo se en

teden vozili po kilometer široki reki, na obeh straneh pa nepreohodna džungla. Šest možakarjev in jaz. Potovali smo po reki navzgor, tudi skozi slapove in brzice. Ko zdaj pomislim, si rečem: Bog me je res varoval, neštetokrat bi se lahko utopila, doživela kdove kaj. Ko gledam nazaj, je to še ena hvaležnost Bogu za vse.

Bila sem tudi v Braziliji, Amazoniji, Boliviji, Peruju ... To je bil čas teologije osvoboditve. Bili smo pri Gustavu Guiteresu, ki velja za očeta teologije osvoboditve.

Povejte nam, kaj je bistvo te teologije, slišimo namreč zelo nasprotujoča si mnenja.

V resnici je to nekaj, o čemer danes govori papež Frančišek, ki je rasel v tej resničnosti. V ubogem ne vidiš objekta pomoči, ampak mu pomagaš, da postane subjekt, protagonist svoje lastne zgodovine. Nanj se ne obračaš paternalistično. To je zelo zagovarjal teolog Leonardo Boff in trdil, da so človekove pravice ubogih v Cerkvi kršene. Kolonialni gospodje, ki so podpirali institucijo in Cerkev v Latinski Ameriki, so bili nosilci desničarskih režimov, ki so uboge ubijali. Takrat so nastale male skupnosti, ljudje so brali Sveto pismo doma, v svojih četrtih, te celice so bile zelo žive. Prinesla je veliko nove vizije, svežega vetra, saj so bili ubogi tisti, ki jim je Jezus najprej oznanjal evangelij. Že Stara zaveza nam govori, kako je treba sprejeti uboge, tujce ... Ampak to je velikokrat naša sebičnost in naša navidezna svetost.

Pa vendar vas še enkrat srečamo v Sloveniji, na Mirju ...

Ob osamosvojitvi Slovenije je bila sestram vrnjena hiša na Mirju in poklicali so me nazaj, da smo organizirali redovno življenje in obnovili hišo. Takrat smo veliko sodelovali s patri prvega reda, tudi z OFS, organizirali smo prvi Klarin dan ... in Bog je blagoslovljal naše delo. Na Mirju so se dogajale delavnice za otroke, sodelovali so mnogi intelektualci, umetniki, ljudje, veliki po duhu in ponižni. Sledila so štiri leta služenja na mestu provincialke na Dunaju (1995–1999).

Nato ste odšli na sever ...

Ko mi je potekel mandat, sem videla, da je bolje za mojo dušo, da ponovno prosim za misijon. Zaželela sem si nazaj med uboge. Ravno takrat je prišla sestra provincialka iz Kanade in povedala, da škof v Nunavutu na Arktiki išče sestre. Vprašala me je, ali bi bila pripravljena oditi na sever. In sem šla. Obrnila sem list. Bog me je poslal tja, kjer je bilo moje mesto. Pozabljam, kar je za menoj, in iščem to, kar je večno, česar nihče ne more uničiti. Zgodovino prepuščam Božjemu usmiljenju. Vem, da mi Bog pomaga s spoznanjem, da je življenje lepo in da je zdaj moja prioriteta pot proti končnemu cilju. To je pomembno. Sveta Klara pravi: Glej na Njega. Naše življenje je v njegovi roki. Nikoli ne čutim osamljenosti. Bližino, ki jo iščem, lahko najdem v molitvi, meditaciji, Božji besedi, pogovoru z bližnjimi ... Znam biti sama, sem pravi »ekspert« v samoti (smeh). Vem, zakaj sem tu, zakaj me je Bog poslal sem.

V začetku je bil verjetno velik kulturni šok, ta razlika med Dunajem, središčem lepih umetnosti, in kruto naravo, brez lepih cerkva, imenitne arhitekture, čudovite glasbe ...

Mislím, da vsak misijonar doživi kulturni šok. Velikokrat razmišljam o misijonarju Frideriku Baragi. Zelo mi je blizu v njegovem popolnem dajanju, da bi prinesel Boga tudi najbolj oddaljenemu človeku. Menda je bil na koncu življenja videti kot Indijanec. Tako močno te zaznamuje okolje. Tudi meni pravijo, da postajam podobna Eskimom. Pa si rečem: Hvala Bogu, da me spreminjajo ti mali ljudje. Velik privilegij je živeti redovno življenje, živeti zaobljube, pripadati Frančišku, ker je tako svoboden. Danes sem meditirala o tem, kako se je Frančišek oddaljil od bratov, ker je hotel biti štirideset dni sam. Ko je prišel nazaj, se jih je izogibal, ker je bila njegova zunanost tako svetla in njegove besede polne ognja. Bil je drugačen. Izkustvo Boga nas spreminja. Edina stvar je kontemplacija, ko se zaveš, kako si nemočen, pustiš

Boga, da po tebi govori ljudem. Sploh pa, ko prideš z nekega nivoja v realnost. Kako se znati? Ko se spustiš na njihovo raven, sprejmeš njihovo omejenost, se zaveš, da ti ljudje nimajo 2000-letne tradicije krščanstva, da niso nikoli videli cerkve, se ti začne odpirati zavedanje. Takrat jih začneš razumevati.

Kako pa se lahko misijonar pripravi na take različne situacije?

Pri nas je tako, da si poslan. Najprej te pošlje kongregacija, ki ti podeli poslanstvo, potem pa lokalni škof. On te pošlje v misijon z mandatom. To pomeni, da imaš mandat za tri leta. Prevzameš odgovornost za administraci-

jo misijona, vzdržuješ objekte, skrbiš za finančne zadeve, pastoralo in tudi za stike z drugimi ustanovami: šolo, zdravstvenim domom, Anglikansko cerkvijo. Kot odposlanec lokalnega škofa se vključiš v življenje kraja. Na ta način se ljudje, ki so odgovorni za karkoli, srečujejo, delajo skupaj, imajo sestanke in tako misijon živi. Zelo je odvisno od tega, koliko se človek odpre, koliko odpre vrata cerkve, da lahko pridejo tudi drugi. Potem narediš pastoralni načrt. Ampak pastoralni načrt ni nekaj, kar je narejeno za mizo, da poskusiš uveljaviti svoje izkušnje iz preteklosti. Ta je v tem, da prvo leto delaš na sebi: to pomeni odpreti oči in ušesa ter zapreti usta. Velikokrat si misijonarji že v začetku zaprejo pot, ko hočejo ljudi nadzorovati in se le-ti ne približajo. Najprej je potrebno lastno spreobrnjenje od svojih učenosti, sposobnosti, da na to pozabiš. Pomembno je, koliko znaš prisluhniti s srcem, pomembno je, da se naučiš jezika, da komuniciraš. To je največja prioriteta, ko prideš – da si sposoben razumeti čutenje, vrednote in okolico, ki ti je dana v pastoralno skrb. Šele takrat lahko narediš prve korake. Pri nas duhovnikov primanjkuje in

vemo, da jih ne bo tako hitro. Tudi če pridejo, bodo potrebovali isti proces, ki lahko traja leta, da se bodo lahko vključili. Vseh 22 let delam z ljudmi, ki so tukaj, ki so se približali, ponavadi so to zakonci, s katerimi delam bolj resno in jih uvajam v Sveto pismo. Ti bodo počasi prevzeli odgovornost za vodenje svoje skupnosti.

To je dejansko oranje ledine. Je moč videti, da se ti izbrani, ki so v procesu vzgoje za voditelje, spreminjajo v tem procesu in na kakšen način?

Seveda je videti! Vedno bolj prevzemajo odgovornosti ter delajo z veseljem in navdušenjem. Ostajamo

povezani, pošiljam jim pridige, ne pustim jih samih. Ko bodo končali formacijo, ki traja tri leta, bodo samostojni. Škof jim bo podelil mandat, da bodo delivci obhajila, animirali bodo nedeljsko bogoslužje, vodili versko življenje v skupnosti. Potrebno pa je, da ozavestijo vsako gesto, povedati jim je treba, da morajo biti čisti, umiti, lepo oblečeni, da naredijo stvari počasi, odprejo Sveto pismo s spoštovanjem, da se zavedajo svetosti opravil. Najbolj pazimo, da tisti, ki je voditelj, ni nikoli sam za oltarjem, da ne dobijo občutka, da so »mini duhovniki«, da ga lahko nadomeščajo. Vedno vodita obred vsaj dva ali trije. Vsak nekaj naredi: eden bere berilo, drugi poje psalm, tretji bere evangelij, deli obhajilo. Po Božji besedi zmolimo molitev za vse potrebe, potem je pesem, očenaš, obhajilo, zadnja pesem in blagoslov. Ni daritve in spremenjenja.

Pravite, da poznajo krščanstvo šele dobrih sto let. Kakšno vero pa so imeli Inuiti prej?

Prej so bili animisti, verovali so v duhove prednikov, živalske duhove, dobre in slabe. Šaman je bil edina avtoriteta med temi duhovi in njimi. Imel je pravico nad življenjem in smrtjo posameznika. Lahko je bil zelo nasilen. Vera v Jezusa jih je osvobodila. Res pa je, da so vedno verovali v bitje, Boga, tistega, ki je naredil zemljo, ki jim je naklonjen, ker jim daje živati za hrano. Še bolj pa verujejo v duhove prednikov. Zaradi tega tudi zelo spoštujejo starejše, umirajoče ... Ko me pokličejo k umirajočemu, vedno znova občudujem njihovo predanost družini. Umirajoči leži, okoli njega pa klečijo zbrani domači in čakajo na njegovo zadnjo besedo. Vlada spoštljiv mir, pijejo čaj in se tiho pomenkujejo. Ko začnem moliti ali zapojem »Pridi, Jezus«, umirajoči

dvigne roke in moli. Popolno uboštvo, ampak toliko bližine do umirajočega in ljubezni! Doživela sem toliko prelepih smrti, umirajo kot svetniki. Tega tu nikoli ne bi doživela. Ob pogrebu se vse zapre: trgovina, šola, vsi se udeležijo pogreba, cerkev je nabito polna.

Torej imajo vsi cerkveni pogreb?

Vsi, če ni katoliški, je anglikanski. Ateista domačina še nisem srečala, razen kakega belca, ki pride in trdi, da ne veruje v nič. Vsi so krščeni, če niso katoličani, so anglikanci.

Kakšna pa je kateheza otrok?

Imam naslednjo formulo: vsak dan pridejo otroci po šoli ob pol štirih na misijon. Ob treh začnem mazati kruh, mora ga biti dovolj za vse. Pride okrog trideset otrok. Ko pridejo, najprej odvržejo oblačila in škornje, naenkrat je v veži cela gora oblačil. Večji sedejo na stole, manjši na preprogo. Najprej dobijo bombon, da jim zamašim usta (smeh). Nato pogledamo zgodbo o Jezusu, v angleščini, da razumejo. V inuktitutu ne bi razumeli, ker nimajo ustreznih izrazov. Moram jim razložiti abstraktne besede, na primer nebeško kraljestvo, zakramenti ipd. Gledajo trikrat. Nato jim postavljam vprašanja, da začnejo razmišljati in jim ostane zgodba v spominu. Nato rišejo ali izpolnijo vprašanja, naredijo nalogo. Nato jedo. Mnogi so zelo lačni, velikokrat doma nimajo česa jesti. Vendar nikoli ne bodo rekli, da so lačni, so preveč ponosni. Velikokrat pride kaka mamica in pove, da že tri dni ni imela ničesar, da bi skuhala. Ko se najedo, se igrajo, nato pójemo in molimo. Ob petih jih pridejo iskat. Starši so veseli, da so pri meni na varnem. Nimajo veliko možnosti; tu ni športa, plesa in podobnih dejavnosti. Tudi njihovi starši so hodili na misijon. To gre iz roda v rod. Kot vidite, nimamo samo ene ure verouka na teden, vedno, ko pridejo, imamo katehezo.

Kako pa skrbite za versko vzgojo odraslih?

Ljudje vedno molijo, zelo so religiozni. V začetku sem potovala med misijoni s starejšo gospo, ki je bila voditeljica misijonov, domačinka. Živelii sva skupaj in zjutraj, ko sem se zbudila, je ona že brala Sveto pismo, ki ga imajo

Inuiti pod vzglavnikom. Zjutraj je prva stvar branje Sve-tega pisma.

Ko je zelo mrzlo in ljudje ne morejo v cerkev, odtipkam številko lokalnega radija in me vsi slišijo. Potem molimo: jutranja molitev, očenaš, zdravamarija, pesem, največkrat molitev k sv. Tereziji, in to vsak dan. Potem počakam in slišim: »Hvala, sestra Dorica, za molitev.« Vedno se zahvaljujejo.

Kako vas kličejo v jeziku inuktitut?

Rečejo mi *naja*, kar pomeni sestra. Med seboj se zelo redko kličejo po imenu. Moški ne bo nikoli poklical ženske po imenu, kličejo se po stopnji, ki jo imajo v družinskih odnosih: mož pokliče ženo *ana* – moja žena. Katoliškemu duhovniku rečejo *iksiračuak* – tisti, ki ima stol (*iksivautar* – stol). Sami so namreč sedeli na tleh, duhovnik pa je sedel na stolu. Anglikanskemu duhovniku rečejo *ajukertui* – tisti, ki uči. Vsako stvar opišejo. Za reči, ki jih pri njih ni, so umetno ustvarili besede, recimo za drevo. Jajce je *manik*, pa tudi mesec junij se imenuje *manik*, ker ta mesec pobirajo jajca od gosi. Beseda stvarnik – *nunali-jurti* – pomeni tisti, ki je naredil zemljo: *nuna* – zemlja, *lijur* – delati, *ti* – on. *Nunavut* – naša zemlja. *Ataatavut* – oče naš. Zelo zanimiv jezik, lep in logičen! Zanimivo je, da pričakujejo, da se smejiš sam sebi, če narediš napako pri govoru; in gotovo jo narediš. To jim je zelo všeč in se smejejo s teboj. Človek se ne sme jemati preveč resno. Življenje v teh krajih je samo po sebi težko, veliko časa so primorani biti v hiši, ker zaradi včasih tudi teden dni trajajočega snežnega meteža ne smeš na prosto, saj je velika nevarnost, da bi zmrznil. Do –53 stopinj otroci hodijo v šolo, če so temperature še nižje, ostanejo doma. Tri mesece je popolna tema in tri mesece sama svetloba. Če se v takih pogojih jemlješ preveč resno, lahko zbolíš.

Kako pa so domačini navajeni na take težke življenjske pogoje? So psihično stabilni ali jih je dolgo obdobje teme oz. stalne svetlobe in večkrat dolgotrajna zaprtost v prostoru zaznamovalo?

Veliko je težav. Otroci hodijo v šolo, amerikanizacija je zelo močna, starši čutijo, da nimajo vpliva na otroke, ker je angleščina vedno močnejše uveljavljena. Mnogokrat se otroci ne znajo več pogovarjati s starimi starši. Otroci vstopajo v popolnoma drug svet, ki mu starši ne morejo slediti. Zato se zelo trudimo, da bi se njihov jezik inuktitut ohranil. Pri bogoslužju vedno molimo v tem jeziku. V šoli so imeli otroci nekaj podobnega, kot je v Sloveniji bralna značka. Ob koncu so morali imeti nastop in povedati, kaj so prebrali v jeziku inuktitut. Veliko učencev je prišlo k meni, da sem jih poslušala in popravljala, postavila sem jih pred mikrofona, da so pridobili samozavest. Uporabimo lahko veliko malih gest, da mlademu človeku pomagamo bolj zaupati vase in v svojo samopodoba, ki je včasih zelo negativna. Tudi to pomeni dajati življenje drugemu; ni dovolj otroka roditi, vsak dan mu je treba dajati življenje. Nikoli nisem razumela avtoritete kot ukazovanja, ampak moraš biti avtor življenja okrog sebe. To je tista pozitivna drža, o kateri govori Jezus. Seveda moraš imeti nekaj teološkega znanja, da pozitivno vplivaš, tudi če je položaj težak. S svojo prisotnostjo, veseljem lahko dvigamo ljudi okoli sebe. Ljudje takoj čutijo, če daš samo malo od svojega, ne samo materialno, ampak tudi v smislu odnosov, znanja, izkušenj ... ali pa vse. Intelakta ne uporabljajo, opazijo pa čisto vse.

Zavedati se moramo, da nismo svobodni, če ne moremo dati vsega. Zato je treba delati na sebi, prečiščevati svoje pojme in drže. Zakaj ne moremo deliti tega, kar imamo? To pomeni, da nismo notranje svobodni. To je znal sv. Frančišek – vse mu je govorilo o Bogu, čutil se je povezanega z vsemi – vsi pripadamo istemu izviru. Izšli smo iz istega počela življenja. O tem moramo razmišljati, meditirati in se zavedati svojih gest in besed ter tega, kakšen vpliv imamo na drugega človeka. Skozi to šolo moraš iti na začetku in jo celo življenje obnavljati; hvala Bogu, če ti pri tem nekdo pomaga.

Je bilo veliko stvari, ki so bile nenavadne? Ste se morali veliko navad naučiti?

Nekaterih drž se moraš preprosto naučiti: ko stopiš v hišo, ti nihče ne bo rekel, da lahko sedeš, ker stolov ni in to ni v njihovem zavedanju. Tukaj tudi nihče ne trka, ker na sneg ne moreš trkati in niso imeli vrat, tam je visela koža in si vstopil v iglu. Take reči odkrivaš postopoma. Ko prideš k znanim ljudem, greš lahko k štedilniku in pogledaš, kaj so jedli, jih vprašaš, ali je bilo dobro, in takrat ti rečejo: »Poskusi, vzemi!« Takrat sedeš in ješ. Nikoli ti ne bodo dali vedeti, da bi bilo prav, da odideš, ker so

razmere tako krute, in če bi se človeku takrat karkoli zgodilo, bi bili prepričani, da so krivi, da so ga poslali v smrt. Takih reči se učiš in poskušaš razumeti ljudi, zakaj se tako odzivajo. Ta spoznanja ti dajo neko notranjo avtoriteto, da se vedno manj motiš, postajaš del te družbe. Včasih se zalotim, da jim postajam vedno bolj podobna, in si rečem: »Moj Bog, saj sem že taka kot oni, razmišljam na enak način.«

Res je, nek duhovnik, ki vas je poznal že prej, mi je dejal: »Vidim, da se je sestra Dorica zelo spremenila. Nebistvene stvari je sploh ne zanimajo.«

Ja, prav je ugotovil, ti ljudje so mi pomagali, da sem se osvobodila od marsičesa nebistvenega: od imidža, od tega, kako izgledam, kako bi se morala obnašati, od pričakovanja drugih, govoric ... Pa si rečem: Mi bodo že oprostili, saj vedo, da živim z ljudmi, ki so tako preprosti. Vesela sem, da me spreminjajo preprosti ljudje.

Vsaka tri leta prihajate v domovino in verjamem, da opazite, morda bolj kot mi, ki smo vedno tukaj, kam plove naša domovina, kako se ljudje spreminjajo, kake so naše vrednote. Kako vidite stanje duha v slovenski Cerkvi?

Ob obisku domovine čutim, da so ljudje na splošno zadovoljni s svojim življenjem. Ne čutijo resnih osebnih ali ekonomskih posledic zaradi pandemije, svobodno potujejo, so odprti za zaposlitev in študij v drugih državah evropske skupnosti. Ponosni so na svoje evropsko državljanstvo in pripadnost EU, posebno v tem času vojne v bližnji Ukrajini. Zaupajo vojski, policiji, čutita pa se kritičnost do medijev in nezaupanje v celoten politični sistem, predvsem v delovanje parlamenta.

Slovenija je lepa, ekološko čista, dobro vzdrževane ceste in čisto okolje te takoj prevzameta.

Slovenija je tudi ena najbolj varnih držav na svetu.

Vse to kaže na uspešnost in upanje je, da bo demokracija preživela, da bo vsak državljan ostal in postal protagonist, delal dobro ne le zase, ampak za širšo skupnost in predvsem za tiste, ki so prišli od drugod in so pripravljene prijeti za vsako delo.

Želim, da bi bili Slovenci velikodušni, da bi znali deliti svoje bogastvo z drugimi in da bi ne bilo krivic, ki ljudi ponižujejo in jim jemljejo veselje do življenja.

Razdvojenost našega naroda je zgodovinska: levo opredeljeni ne zaupajo desno opredeljenim in obratno. Premalo mislimo na to, da smo poklicani skupaj graditi civilizacijo ljubezni po vrednotah evangelija.

Spoštovanje človekovega dostojanstva od začetka do konca bivanja je tisti temelj, na katerem se gradi nova civilizacija, ustvarja se zaupanje v posameznika, ki na ta način postane resnični soustvarjalec in tvorec državnosti.

Naše cerkveno življenje potrebuje resne in radikalne premike: kolektivno spreobrnjenje namesto neomejene kritiziranja novih pastoralnih korakov, malodušja zaradi padca vernosti ali nedeljske prisotnosti, števila poklicev. Poudarimo to, kar je dobro, koliko potenciala še imamo, dobrih, svetih duhovnikov, laikov, ki samo čakajo, da jih povabimo k služenju pri nedeljski liturgiji, ter tako usmerimo svoja pričakovanja in prihodnost v pozitivno smer.

Duhovnik naj ne bo samo izvajalec servisa, kakršnegakoli, ampak naj najprej pripelje ljudi pred tabernakelj in tam osebno z njimi moli in jih nagovori, kakor bi jih Jezus na njegovem mestu, naj postane resnično vidno najprej njegovo duhovno očetovstvo in potem naj jim ustreže, za kar prosijo.

Bi kaj sporočili bralcem revije Med nami?

Velikokrat jamramo, da ni poklicev. Najprej: pri Bogu je vse mogoče, tega se moramo vedno zavedati. Ampak naša stvar je, da spremenimo svojo držo. Najprej moramo biti hvaležni za vsakega brata in sestro. Nezadovoljstvo

in tarnanje sta posledica naših pričakovanj, ki so velikokrat iluzije v naših glavah. Kako bi bilo drugače, če bi ovrednotili to, kar imamo, majhne geste, ki so jih bratje in sestre pripravljene narediti s tolikšno ljubeznijo. Samo to hoče Bog od nas. Vse drugo je iluzija. Mi pa smo kot otroci, ki bi radi imeli tisto, kar si sami predstavljajo. Ubadamo se z vprašanji, ki nas presejajo in nam jemljejo zagon. V resnici pa je življenje tukaj, okrog nas. Kako je bilo na Vidmu lepo, ko so bili prisotni bratje in sestre OFS, ki so s tako ljubeznijo stregli. Tega se je treba razveseliti. Bog bo vedno našel način, da bo spregovoril ljudem 21. stoletja. Vedno v zgodovini ga je našel. To ne pomeni, da lahko počivamo. Truditi se moramo ohraniti notranje življenje v bratih in sestrah. Kako lepo je, ko skupaj molite in naredite kako lepo delo! V človeku je treba videti stvari, ki ga presejajo, zaznati, kako je Bog prisoten v njem.

Prejšnji mesec vas je obiskal papež Frančišek. Njegovo potovanje na sever je bilo v znamenju prošnje za odpustanje zaradi krivic, ki so jih utrpeli domačini s strani cerkvene institucije. Nam lahko v nekaj besedah osvetlite te zadeve? Kakšne sadove papeževega obiska pričakujete? (Na to vprašanje je s. Dorica odgovorila kasneje, po papeževem obisku, po elektronski pošti.)

Kakor veste, je papež v Kanadi obiskal tri glavna mesta, da se je lahko opravičil Indijancem v Edmontonu, Meticem v Quebecu in Inuitom v Iqaluitu. Mi se še vedno pobiramo od šoka, ki smo ga doživeli v dneh pred prihodom papeža v naše glavno mesto Iqaluit. Obisk je bil popolnoma politično obarvan in izveden. Inuitska organizacija, ki je obisk organizirala, je dva dni pred prihodom izključila našega škofa in predstavnike mojih dveh misijonov Chesterfield Inlet in Baker Lake. V njegovo bližino

so pustili le tiste ljudi, ki so imeli negativne izkušnje iz rezidenčnih šol, ki so jih obiskovali pred 50 leti.

Ko pomislim na to, kako sta nadškof Smith iz Edmontona in kardinal Lacroix iz Quebeca spremljala papeža na vsakem koraku in sedela z njim v odprtem avtomobilu, ko je pozdravljal navdušene množice, je res težko razumeti, da naša krajevna Cerkev ni bila dobrodošla. Zakaj je moral naš škof spremljati dogajanje stoje v množici ljudi?

Težko je bilo za nas katoličane iz Nunavuta sprejeti dejstvo, da ne obstajamo.

Osebe, ki so pričevale o zlorabah v zaprtem srečanju s papežem Frančiškom, so imele možnost začutiti njegovo veliko ponižnost in žalost nad vsem, kar je bilo izrečeno. Vendar so bili med temi osebami ljudje, ki nas verbalno zlorabljajo v medijih že leta in leta ter želijo, da bi naša cerkev in misijon pogorela.

22 let mojega bivanja z Inuiti me je naučilo tudi potrpežljivosti. Resnica je samo ena – oseba Jezus Kristus. V njem najdemo moč, da se odpovemo vsaki najmanjši laži in iluziji. Sprava je bolj proces in duhovnost kakor pa dobro voden načrt ali strategija. Človek, ki pogleda globoko vase, lahko z Božjo pomočjo začuti, da so brazgotine žrtev nasilja kakor Kristusove rane. Ne izginejo, niso pozabljene, ampak se lahko spremenijo v rane, ki se celijo ... To je tudi moja želja za ljudi, ki so preživeli izkušnje rezidenčnih šol. Usmeriti se je treba v prihodnost in sprejeti besede odpustanja, ki jih je izrekel papež Frančišek 29. julija v Iqaluitu, glavnem mestu Nunavuta.

Sama pa bom nadaljevala svojo misijonsko pot na Frančiškov način: prinašati ljubezen tja, kjer je sovraštvo, veselje tja, kjer je žalost, upanje tja, kjer je obup, in svetlobo tja, kjer je tema.

Draga sestra Dorica, hvala vam za močne in odkrite besede, ki izražajo vso resničnost življenja. Hvala vam, da ste se nekoč odzvali Božjemu klicu, da v njem vztrajate, da sprejemate, kar pošilja Bog, in na ta način spreminjate tudi nas. Taki vplivi so globoki in trajni. Želimo vam vse dobro in blagoslovljeno delo na vašem misijonu. Ostani mo povezani v molitvi!

BREZMADEŽNA

Molitev k Brezmadežni

Kdo si, ki Te občudujemo?
Zakaj izžarevaš tak sij?
Zakaj, Marija, si tako svetla,
tako čista, resnična, blesteča?
»Gospod je s Teboj.«
Med Teboj in Bogom je čudovita vez.
Bog Te je želel in Te ljubil tako.
Prelepa si, o, Marija.
Tvoja lepota, Marija, nas preraja,
Tvoja lepota je dar miru
in Ti, Marija, nas v življenjskih stiskah pomirjaš.

Marija, veselimo se, ko Te častimo,
spoznavamo, gledamo in pustimo, da Tvoji žarki na nas sipajo dobroto.
Častimo Te kot Jezusovo in našo Mater, saj smo si v Jezusu vsi bratje.

Ti, Marija, imaš vse milosti,
vso lepoto, svetost, kreposti,
imaš jih, ker si združena s Kristusom,
kot še ni bilo nobeno bitje.

Kristus je izvir
vseh lepot in milosti,
ki jih izžarevaš, Marija.

Ko Te gledamo, Marija,
se spet rodi blaženo upanje:
čistost je možna,
krepost je možna,
vse, kar je popolno in oddaljeno, je možno.
Možno je v Tebi in v nas,
ker iz Tebe v nas odseva milost.

»Milosti polna.«

Ko Te gledamo, Marija,
spreminjamo svoje misli,
še smo sposobni misliti na dobro,
izločiti vse tisto, kar v nas zbuja podobe,
okužene z grehom.

Ko Te gledamo, Marija,
oživimo in v nas se prebudijo
podobe dobrote in lepote,
o katerih je govoril Jezus.

Če se bomo zatekali k Tebi, Marija,
bomo nepremagljivi, varni.
Svet ne bo pomišljal,
ko bo hotel ugasniti našo luč,
a luč bo zagorela z novim plamenom,
uporniški veter jo bo le še spodbujal in ji dajal moči.

Zato se posvečamo Tebi, Marija.
Posvetiti se Tebi pomeni posvetiti se Kristusu.
Kristus nas povezuje, posveča nas Bogu in posinovlja.
Posvetiti se Tebi, Marija, pomeni ustvarjati odnos med nami in Teboj,
Kristusom ter Bogom.

Marija brezmadežna, blagoslovi nas.

Kaj mi pomeni Marija?

Marijo, Jezusovo mater, imam rad, odkar se zavedam. Pobožnost do nje sem podedoval. Moja mama in ata sta po poroki ostala v hiši dveh vernih samskih maminih tet, ki sta naši družini zapustili manjšo kmetijo. Teti Tončka in Micka sta bili v mladosti članici Marijine družbe. To sem izvedel šele takrat, ko sta umrli. Takrat so vsaki od njiju okrog vratu pripeli kakih pet centimetrov veliko Marijino svetinjico, ki je šla z njima v grob. Imeli sta tudi približno pol metra visok kip Lurške Matere Božje. Tega kipa v naši majhni, s slamo kriti hiši nismo imeli kam postaviti, zato je ležal shranjen v predalu omare.

Ko sem bil dovolj velik, da sta me že učili moliti, sta mi pokazali Lurško Marijo. Kip je bil lončen in votel. Lepa Gospa v beli obleki mi je bila všeč.

Ko sem bil sam v hiši, sem vzel Lurško Marijo iz predala in jo postavil na klop ob krušni peči. Vzel sem kos mila in krpo, pri studencu na dvorišču sem si v lavor (prenosni umivalnik) natočil vodo in sem Marijo umival.

Od nekod je prišla mama in se zbala, da bom kip prevrnil in razbil. Zato mi ga je vzela in odnesla. Ko je teta Tončka videla, da jokam, je rekla: »Kako rad ima Marijo, kako rad ima Marijo!«

Od takrat naprej bi lahko svoje življenje povzel kot omahovanje med svojo samovoljo in prepustitvijo Božji volji. Po ovinkasti poti sem postal duhovnik v redu minoritov. »Najdaljša je pot, ki te pripelje najbliže sebi,« je zapisal indijski pisatelj Tagore. V zadnjih letnikih bogoslovja

sem prebral knjigo Grignona Montfortskega »Posvetitev samega sebe Kristusu po Mariji«. V njej piše, da je Devica Marija s svojim življenjem Jezusu pripravila prostor, kot kalup, v katerega Jezus pade kot ulit. Po Marijinem zgledu in njeni priprošnji lahko tudi vsak od nas, vernikov, upodablja Jezusovo življenje. Ta možnost mi je bila tako všeč, da sem se v prvih letih po novi maši posvetil Mariji po navodilu Grignona Montfortskega. Po popolni posvetitvi Mariji sem opazil, da neugodna doživetja name ne padajo več trdo. Marija očitno varuje svoje.

Zadnje čase na posvetitev Mariji in pobožnost do nje ne mislim veliko. Po posvetitvi Mariji sem se na Boga obračal po njej. Nato sem imel obdobje, ko sem se v molitvi obračal naravnost na Jezusa. Gotovo je bila Marija še vedno moja posrednica, tudi če nanjo nisem izrecno mislil. Sedaj sem v obdobju, ko se v svojih molitvah obračam naravnost na Boga Očeta. Čutim, da mi Marija tega ne zameri in da njena priprošnja zame še vedno deluje. Kajti še vedno, kot sem omenil, ne doživljam trdih udarcev življenja.

p. Franc Murko

Pripravlja: Doroteja Emeršič

MARIA ADVOCATA

Naša zagovornica
si v teh posebnih
časih,
ko vsak je sam
in čaka,
da preidejo.

Ali kdaj
in kako?

Bomo isti
kakor
njega dni?

Naša zagovornica
s prelepimi
očmi,
ki nas tožno zro,
ko hrepenimo
po
Bližini.

Odeta v plašč
zamolklih barv
namesto
nas
roké dviguješ
k Njemu,
ker sami smo
pozabili
dovolj
molíti.

V zlatu sije
ti obraz –
Njegov odsev,
ki sklanja se
nad nas,
ne da mi bi
opazili.

Ves čas
je tu za nas
On z Njo –

Marijo Advocato.

Stanka Devjak

HVALNICA BOGU

Ti si svet, Gospod, ti edini si Bog, ki delaš čudovite stvari.
Ti si močan, ti si velik, ti si Najvišji. Ti si Vsemogočni kralj.
Ti si sveti Oče, kralj nebes in zemlje.
Ti si trojstven in eden, Gospod, Bog bogov. Ti si dobro,
vse dobro, najvišje dobro, Gospod Bog, živi in resnični.

Ti si ljubezen. Nesebična ljubezen. Ti si modrost, ti si ponižnost.
Ti si potrpežljivost, ti si lepota. Ti si prizanesljivost.
Ti si varnost, ti si spokojnost. Ti si veselje,
Ti si naše upanje in radost. Ti si pravičnost,
ti si zmernost. Ti si vse naše bogastvo do zadostnosti.

Ti si lepota, ti si krotkost. Ti si zavetje.
Ti si naš varuh in branitelj. Ti si moč, ti si osvežitev.
Ti si naše upanje, ti si naša vera. Ti si naša ljubezen.
Ti si vsa naša sladkost. Ti si naše večno življenje,
veliki in čudoviti Gospod, vsemogočni Bog,
usmiljeni Odrešenik.
Amen.

Francišek Asiški

Glasniki veselja in upanja

V soboto, 25. junija 2022, je bilo na Vidmu pri Ptujju spet živahno, kot je bilo že nekaj dni poprej, ko so v tej vasi na obronku Haloz gostili slovenske misijonarje ob 10. obletnici smrti minoritskega misijonarja p. Miha Drevenška.

Tokrat se je na Vidmu odvijal tradicionalni tabor Frančiškovega svetnega reda mariborske pokrajine, ki je potekal pod geslom »Glasniki veselja in upanja«. Po sveti maši, ki jo je daroval minoritski provincial p. Milan Kos, so prisotni prisluhnili pozdravu domačega župnika p. Tarzicija Kolenka in župana g. Janka Mariniča. Osrednji gostji pa sta bili sestre frančiškanki Marijini misijonarki (FMM) s. Grazyna Mech in s. Dorica Sever.

S. Grazyna trenutno deluje v Celju. Z nami je podelila svojo pot do redovniškega poklica in opisala svoje delo v afriški državi Kongo – Brazzaville, kjer je delovala deset let. Najprej se je težko sprijaznila z odhodom iz Slovenije, vendar je opogumljena z Božjo besedo iz preroka Izaija odšla v deželo, ki je bila v vojni in pomanjkanju, in tam preživela bogata in težka leta.

S. Dorica pa že 22 let živi in oznanja evangelij med Inuiti daleč na severu. Njeno pričevanje o poti v redovniški in misijonarski poklic ter predvsem opisi razmer na skrajnem severu naše celine so bili izredno zanimivi. Posebej nas je nagovorilo njuno pristno veselje in iskrena sestrskaja ljubezen.

Po pogovoru smo se napotili v Frančiškov park, kjer smo zaključili srečanje z »bratom ognjem«, ob njem smo zapeli litanije, dobili blagoslov in za popotnico kos domačega kruha. S tem blagoslovom smo odšli na svoje domove, hvaležni bratom in sestram krajevnega bratstva

pri Sv. Vidu, ki so se izkazali za odlične in ljubeznive gostitelje.

Nekatere izmed prisotnih smo povprašali, kako so doživeli ta tabor.

Sestri Cilka in Loti, KB Ruše: Bilo je lepo srečanje. Hvala sem za lepo druženje po tolikšnem času, ki je bilo povezano s kulturnim programom in s srečanjem z našima misijonarkama ter bratskim druženjem ob bratu ognju, blagoslovom in zaključnim druženjem.

Sestra Adela, KB Sv. Jožef Maribor: Mene je prevzelo bratstvo; tri leta me že ni bilo in danes se mi zdi, da sem doživela najlepše druženje. Maša je bila domovinsko obarvana. Pričevanje sester misijonark je bilo čudovito, začutili smo lepoto in težo misijonarskega poklica. Vide-la sem, da se ti ljudje res do konca razdajajo. Občudovanja vredno!

P. Janez Papa, KB Sv. Marija Maribor: Lepo srečanje, lepota spoznavanja misijskega poklica sester misijonark, druženje ob ognju, litanije, vse skupaj je bilo ena sama lepota.

P. Tarzicij, KB Videm: Vesel sem, da je vse tako lepo uspelo. Veliko idej dobim v svojih sanjah. Tako sem sanjal o dlani in sem se spomnil, da sem napisal pesem o dlani. Zdela se mi je ustrezna, da je povzdignila vzdušje in spodbudila razmišljanje o pomenu dobrih dlani. Sestra Teja je pripravila kruh, ki smo si ga podelili s trganjem, saj včasih kruha niso rezali, ampak so ga trgali. Bogu hvala za vse!

Brat Jože in sestra Renata, KB Videm: Domače bratstvo je imelo veliko dela, a če delaš z veseljem, te to napolni z zadovoljstvom. Sinoči smo pripravili dvorano, največji problem je usklajevanje vseh del. Ko pa zadeve stečejo, je vse v redu. S tem raste tudi občestvo, tako po številu kot v bratskem duhu. Veseli smo bratov in sester pokrajinskega bratstva, upava, da bomo vsi šli domov izpolnjeni.

Sestra Anijeta, KB Sv. Jurij Ptuj: Od vsega začetka, ko je p. Tarzicij predlagal srečevanje na taborih, sem videla, da je to v redu. Všeč mi je, da je izbran ta dan za tabor, ker je dela prost in se ga lahko udeleži večje število bratov in sester. Bila sem na čisto vsakem taboru doslej. Tudi pri Sv. Duhu na Ostrem vrhu je bilo zelo lepo in še prej pri Sv. Križu nad Belimi Vodami. Tam je bilo še veliko otrok, ki so pripravili otroški program. Ko pa smo se preselili z vrhov k Sv. Vidu, je bilo spet lepo. Vesela sem odprtosti videmskega bratstva, ki nas vsako leto sprejme tu, na ravnem, kamor lahko vsi pridemo. Danes sem pogrešala edino zelene kapice misijonarja p. Miha. Natančno sem si ogledala relikvije sv. Donata, ki jih je poslal papež Videmčanom v tolažbo po hudi nesreči v cerkvi sv. Donata na Donački gori, kjer je umrlo ... videmskih faranov zaradi udara strele. Današnji tabor je bil eden najlepših. Sestri misijonarki sem občudovala zaradi njenega dela in tega, da sta se naučili jezika domačinov. Neverjetno, kam vse gredo ljudje, da prinesejo ljudem Boga.

Brate in sestre je povprašala Doroteja Emeršič.

P. Janez Žurman – zlatomašnik

p. Milan Kos

Na praznik svetih apostolov Petra in Pavla, ki sta zavetnika minoritskega samostana in župnije na Ptuj, je praznoval svoj zlati mašniški jubilej p. Janez Žurman.

P. Janez se je rodil 11. decembra 1943 na Ptuj. Prihaja iz družine Cirila in Berte Žurman. Doma so bili v Podlehniku – župnija Svete Trojice v Halozah. V družini so bili še štirje otroci: Branko, Milan, Erika in Marija. Janez je med njimi najmlajši. Družina je imela trgovino, s katero se je preživljala. Po drugi svetovni vojni jim je bila vzeta in so se morali preživljati z občasnim delom.

Brat Milan se je odločil za redovniški in duhovniški poklic ter šel v Zagreb v minoritsko semenišče. Zaradi bolezni je bil predčasno posvečen in je kot p. Frančišek deloval v različnih minoritskih župnijah.

P. Janez je v Podlehniku dokončal štiriletno osnovno šolo in nato nadaljeval na Ptuj nižjo gimnazijo. Odločil se je za poklic avtomehanika in končal triletno izobrazbo v Mariboru.

V času nižje gimnazije in poklicne šole je rad zahajal v minoritski samostan na Ptuj, kjer je živel in deloval njegov brat duhovnik. Pri mašah je sodeloval kot ministrant in spoznaval način življenja in dela minoritov. Med šolanjem je bolj ali manj vse popoldne preživel v samostanu, ker je imel komaj zvečer prevoz do doma.

Po končani poklicni šoli je tudi sam sprejel odločitev, da postane minoritski pater. Leta 1961 je šel v Zagreb in se kot semeniščnik vpisal v gimnazijo. Po drugem letu gimnazije je sledilo leto noviciata na Cresu in prve zaobljube 2. avgusta 1963. Vojaško službo je opravil v Štipu v Makedoniji ter dokončal gimnazijo v Zagrebu.

Študij filozofije in teologije je končal v Ljubljani. Slovesne zaobljube je naredil 4. oktobra 1968. Mašniško posvečenje je prejel 2. julija 1972 na Ptuj skupaj s še štirimi minoritskimi novomašniki. V Zagrebu je začel igrati kitaro in se v Sostrem vključil v ansambel Minores, ki so ga ustanovili minoritski bogoslovci leta 1969.

Pripravili ste me na prvo sveto obhajilo. Po vaši zaslugi je dan mojega srečanja z Gospodom ob oltarni mizi, ko je prvič vstopil v moje srce, postal in še vedno ostaja »dan najlepših sanj«. Kljub teži let, p. Janez, danes, ko praznujete zlatomašni jubilej, še vedno izžarevate prav tako veselje do Gospoda, kot je žarelo iz vaših oči pred 50 leti, ko sva se na poti za Gospodom prvič srečala.

Skrbno se trudite, da je v naši zakristiji vse tako, kot mora biti. Veliko svojega časa ste na razpolago v spovednici in poskrbite, da naše duše dobe Gospodovo uteho, tolažbo in odpuščanje.

Po posvečenju je deloval kot duhovnik na Ptujju, Ptujski Gori, v Dornavi, na Vidmu pri Ptujju, v Olimju in ponovno na Ptujju. Kitara in pesem sta ga ves čas spremljali pri katehezi veroučencev in mladih.

Iz govora ge. Vlaste Ekart Fakin:

Dragi slavljenec p. Janez!

Pred 50 leti sva oba sprejela Gospodovo povabilo in se skupaj podala na pot za njim. Jaz sem namreč postala veroučenka, vi pa ste potem, ko ste sprejeli Gospodov klic v posvečeno življenje, postali moj prvi katehet.

Še danes se spominjam veselja do Gospoda, ki ste ga izžarevali. Nepozabne so bile vaše veroučne ure, še posebej, ko ste jih popestrili s prepevanjem ob spremljavi kitare.

Kadar ste nas, svoje veroučence, srečevali z vašim belim »hroščem« na poti v šolo ali domov, ste nas velikokrat povabili, da smo prisedli, in nam na naše veliko veselje skrajšali in olajšali pot. Še posebej pa smo bili počaščeni, kadar ste nas ob takih priložnostih razveselili še z obiskom doma.

Iz spominov ministranta Benjamina Verdenika:

P. Janez Žurman je opravljal kaplansko službo na Ptujski Gori od leta 1978 do 1981. V teh letih sem bil star osem let in sem začel ministrirati pri svetih mašah. Mogoče me je celo p. Janez nagovoril k temu, saj je bil kot kaplan zadolžen za ministrante. Spomnim se ga predvsem po tem, kako je z igranjem kitare in petjem polepšal svete maše. Kot otrokom se nam je to zdelo zelo prijetno in smo z veseljem pomagali pri petju. Takrat še nisem vedel, da je sodeloval v glasbeni skupini Minores in je to veselje do petja prinesel od tam. Na ta čas me spominja fotografija ptujskogorskih ministrantov s p. Janezom, ki je nastala neko zimsko nedeljo na ministrantskem srečanju. Takrat je p. Janez pripravil tombolo z nagradami in srečanje smo zaključili s sankanjem po zasneženi cesti s trga na Ptujski Gori. Zares lepi spomini na čas, ki je bil zelo drugačen od današnjega.

Vodstvo minoritskega reda v Sloveniji

p. Igor Salmič

Vodstvo minoritskega reda je dober teden dni preživel v Sloveniji, in sicer od 1. do 9. septembra 2022. Generalni minister p. Carlos Trovarelli si je s svojimi najožjimi svetovalci oz. definatorji zaželel, da bi ena od rednih sej generalnega definatorija potekala izven Rima. Po dveh letih je bilo to spet mogoče in kot nadvse primeren kraj se je izkazal samostan v Olimju. Nastanjeni smo bili v romarskem domu ob samostanu, kjer smo imeli svoja zasedanja, z bratsko skupnostjo pa smo se vsak dan srečevali ob skupnih obrokih. Takoj smo začutili velikodušnost olimskih bratov in gospodinj, poleg tega pa je tudi lepota kraja navdihovala in sproščala naše misli. Bili smo bolj spočiti, več časa smo preživel skupaj in to je pozitivno vplivalo na kakovost našega dela. Dni v Olimju smo izkoristili za oddih ter za poglobljanje bratskih vezi med seboj, z brati slovenske in hrvaške province ter tudi z verniki.

V nedeljo, 4. septembra, smo dopoldne obhajali sveto mašo v župniji Marije Vnebozete v Olimju, kjer je navzoče ljudstvo v pridigi nagovoril generalni minister p. Carlos. Zatem smo obiskali hrvaške sobrate v Zagrebu, kjer so nas pogostili z bratskim kosilom, nam razkazali

mesto in nas povabili k večerni maši. Tudi tukaj je pridigal generalni minister.

V četrtek, 8. septembra, je sledilo srečanje z brati slovenske minoritske province. Na praznik Marijinega rojstva smo se zatekli pod plašč Marije Zavetnice na Ptujsko Goro, kjer smo obhajali sveto mašo. Generalni minister je nagovoril številne romarje. Zatem nas je provincialni minister povabil na Ptuj, kjer smo pri kosilu v letnem refektoriju obhajali tudi godove bratov, ki so praznovali v mesecu septembru. Ob tej priložnosti smo bili deležni ogleda in razlage omenjenega refektorija, stare knjižnice, arhiva ter cerkve sv. Petra in Pavla. Prav tako smo si ogledali prelepo gotsko proštjsko cerkev sv. Jurija. Zvečer so nas sprejeli tudi bratje na Vidmu pri Ptujju, kjer smo v lepem vzdušju in ob navzočnosti videmskega župana g. Branka Mariniča večer zaključili v videmski kleti.

Ob omenjenih priložnostih smo navzočim predstavili člane uprave minoritskega reda: p. Carlos Trovarelli, generalni minister, ki prihaja iz Argentine, ima po materini strani tudi slovenske korenine; p. Jan Maciejowski, generalni vikar reda, je po narodnosti Poljak; tudi p. Tomasz

Szymczak, generalni tajnik, je Poljak; p. Anthony Bezo Kutiero, generalni asistent za Afriko (AFCOF), je po rodu iz Gane; p. Benedetto Seung-jae Baek, generalni asistent za Azijo (FAMC), je doma iz Južne Koreje; br. Rogério Pereira Xavier, generalni asistent za Latinsko Ameriko (FALC), je brazilske narodnosti; p. Fra Tomáš Lesňák, generalni asistent za Vzhodno Evropo (FEMO), je Slovak; p. Igor Salmič, generalni asistent za Srednjo Evropo (CEF), prihaja iz Slovenije. V Olimju sta manjkala dva generalna asistenta: p. Jude Martin Winkler, generalni asistent za angleško govoreče področje (CEF), ki je ameriške narodnosti, ki je moral na kapitelj kustodije v Angliji in Irski, ter p. Giovanni Voltan, generalni asistent za južnoevropske province (FIMP), ki je moral ostati v Rimu zaradi

bolezni. Omenjena brata sta se zasedanjem pridružila preko spleta.

Bratom olimskega samostana se iskreno zahvaljujemo za izkazano velikodušnost in gostoljubje, prav tako njihovi gospodnji in pomočnicam, pa tudi provincialnemu ministru p. Milanu Kosu, bratom na Ptujski Gori, na Ptujju in Vidmu ter vsem bratom province za skupno srečanje. Naša zahvala gre tudi bratom v Zagrebu.

Vodstvo minoritskega reda se bo sedaj ponovno razpršilo po svetu zaradi obiskov in kapitljev v različnih provincah in kustodijah sveta. Vsak izmed naštetih bo krenil v svojo smer. Upamo, da bomo kmalu spet prišli skupaj ter da bomo v kratkem času spet deležni gostoljubja slovenskih minoritov in lepot dežele pod Triglavom.

Assisi, 24.–29. julij 2022

Marjana Križan Govedič

O življenju sv. Frančiška in sv. Klare sem prvič izvedela kot študentka, ko sem gledala film *Brat sonce, sestra luna*. Način razmišljanja, delovanja in radikalnost sv. Frančiška so se me zelo globoko dotaknili. Že pred približno petindvajsetimi leti sem bila v Assisiju in zelo sem si želela, da bi enkrat tja poromali tudi z mojo družino.

Letos se je ta želja uresničila in to, ko sem že skoraj pozabila na njo. Minorit pater Ernest iz Olimja je romanje podaril hčerki Klari in sinu Pavlu. Takoj sem se brez pomišljanja odločila, da grem zraven. Zelo vesela sem bila, da se je pridružila tudi hči Ema.

V Assisi smo prispeli 24. julija 2022. Ob prihodu so nas čakali postavljeni šotori, ki so nam vse dni nudili prijetno zavetje. Kuharici sta takoj poskrbeli za naše lačne želodce. Komaj smo čakali, da doživimo preprostost bivanja pod asiškim nebom. Posebej za otroke je bilo spanje v šotorih zanimivo doživetje.

Vsako jutro nas je prebudil zvonček in vsi smo pohiteli k zajtrku. Po zajtrku pa smo se vsak dan odpravili po poteh, ki jih je sv. Frančišek zaznamoval s svojo navzočnostjo. Obiskali smo stolnico sv. Rufina, Frančiškovo rojstno hišo, cerkvico sv. Damiana, Porcijunkulo, samotišče Carceri, baziliko sv. Frančiška, Greccio, Fonte Colombo, baziliko sv. Klare, La Verno ...

Patri Danilo, Tine, Andrej in Klemen so nam ogromno povedali o zgodovini in pomenu posameznih cerkva in

krajev, ki smo jih obiskali. S svojimi besedami so nas duhovno zelo obogatili. Vsak dan smo polni navdušenja, veselja in bogatih vtisov zaključili tako, da smo pred šotori posedli v krog, zmolili in se zahvalili za vse doživeto, nato pa veselo prepevali pozno v noč. Bili smo precej pisana družina, od majhnih otrok, najstnikov, mam in očetov do babic. In zelo prijetno je bilo čutiti, kako so se vsi vključili in z veseljem doživeto sodelovali.

Ko sem svoje otroke vprašala, kaj jih je najbolj nagovorilo, so povedali, da so zelo občutili duh Assisija, da jih je prevzela lepota cerkva in celotna arhitektura mesta. Zanje in tudi zame je bilo posebno doživetje pohod na goro Subasio, kjer smo pričakali sončni vzhod. Nekaj se nas je skupaj s patrom Tinetom ob pol štirih zjutraj odpravilo na goro. Ko smo prišli na vrh, se je pred nami odprla velika planjava, na kateri se je pasla čreda konj. Že ta pogled je bil veličasten. Ob pet minut do šeste se je prikazalo sonce in ne da se opisati čarobnosti trenutka, ko zreš v veličino stvarstva. Notranje zelo obogateni smo se vračali nazaj v dolino.

Poseben vtis je name in otroke pustila Frančiškova sveta gora La Verna. V mogočnih skalah je mnogo skritih koticov, kjer se je Frančišek rad zadrževal, in kar predstavljam si, da mu je bil ta kraj zelo ljub in pisan na kožo. Še posebej se nas je dotaknilo doživetje bazilike sv. Frančiška, ki v svoji mogočnosti kraljuje nad Assisijem.

Ko vstopiš, te enostavno vsega prevzame in besede lahko samo zmanjšajo veličino občutka. Prva misel, ki me je obšla v tej cerkvi, je bila, da je Bog resnično skrivnosten. Francišek se je odpovedal vsemu bogastvu svetnega življenja, a v zameno je dobil tako veliko.

Še ogromno lepih doživetij je bilo. Med njimi je bila tudi molitev križevega pota na poti do samotišča Carceri. Vsebinsko križevega pota smo sestavili romarji in ga želimo podeliti z vami, dragi bralci.

I. postaja: OBSODBA

(Jezusa obsodijo)

A tako, pri vas boste pa spet zibali? Kaj se ne moreta malo zdržat? Saj ste kot zajci ...

Gospod, ti porajaš in daješ življenje, ozri se na vse, ki se morda zaradi svoje ranljivosti in »nedanosti« posredovati življenje ne morejo veseliti blagoslova novega rojstva v svoji okolici.

Usmili se nas, o Gospod. Usmili se nas.

II. postaja: PREIZKUŠNJA

(Jezus vzame križ na svoje rame)

Jezus, samo ti veš za moje, naše žalosti in preizkušnje. Ti veš za naše solze in skrbi. Pomagaj nam, Gospod, da bomo s tvojo pomočjo zmogli v življenju! Hvala ti, Gospod!

III. postaja: KRHKOST

(Jezus prvič pade pod križem)

Naši grehi so težki. Povzročili so tvojo krhkost, Gospod. Nisi zdržal njihovih pritiskov in si padel.

Tudi mi smo krhki. Padamo pod težo svojih grehov, dan za dnem. Kljub temu vsem nam zaradi svoje velike ljubezni do nas vsak dan podajaš roko. Vedno znova. Dan za dnem. Dvigaš nas. Hvala, Jezus.

Gospod Bog!

Blagoslovi zemljo, ki nam daje hrano in vse, ki jo pridelujejo.

Vodo in sonce, kajti brez njiju je ne bi bilo.

Blagoslovi vse, ki jo pripravljajo, ter delo njihovih rok.

Blagoslovi hrano in vse nas, ki jo bomo zaužili, in naj nam prinese mir in dobro. Amen.

IV. postaja: NEŽNOST

(Jezus sreča svojo žalostno mater)

Marija je stala v množici in tiho spremljala sinovo trpljenje. Katera mati ne pozna stisk in nemoči, ko njen otrok trpi. Mati lahko vztraja le v veri in zaupanju, da mora vsak sam nositi svoj križ do konca. Njuna pogleda sta se srečala. Materine žalostne oči so bile polne ljubezni in nežnosti. Jezusu je bil ta pogled, ta stik dovolj, da je čutil podporo in bližino in je lahko okrepljen stopal naprej po svoji poti.

V. postaja: SOLIDARNOST

(Simon pomaga Jezusu nositi križ)

Vsak od nas nosi svoj križ. Na poti potrebujemo pomoč bližnjega. Jezus nam dnevno pošilja ljudi, ki potrebujejo pomoč. Kadar pomagamo sočloveku, v srcu čutimo zadovoljstvo in radost.

Vsak od nas se lahko znajde v podobnem položaju. Bodimo drug drugemu kot Simon, ki je Jezusu pomagal nositi križ.

VI. postaja: USMILJENJE

(Veronika obriše Jezusu obraz)

Dobri Jezus, usmili se nas, grešnikov, in nam pokaži pravo pot, da bomo tudi mi usmiljeni do majhnih, ostarelih, nemočnih, obupanih, bolnih, žalostnih in zatiranih, kakor je bila Veronika pripravljena obrisati tvoj sveti obraz ob hudi uri trpljenja za naše odrešenje.

Dobri Jezus, zahvaljujemo se ti za vse solze trpljenja, ker samo tako lahko rastemo v tvoji ljubezni.

VII. postaja: PADEC

(Jezus pade drugič pod križem)

Padec, padec ...

Jezus pade drugič pod križem, pod težo udarcev, žalitev, mojih grehov.

Tudi jaz sem padla, Gospod. Izdala me je moja ošabnost, sebičnost, zaverovanost vase, lahkomišelnost in še marsikaj drugega ... Padla sem, Gospod, globoko sem padla. Ker me Ti gledaš in spremljaš, grem naprej, polna upanja v tvoje spodbude, oporo, spremljanje. Hvala, Jezus!

VIII. postaja: JOK

(Jezus tolaži jeruzalemske žene)

»Ne jokajte nad menoj, ampak jokajte nad sabo in nad svojimi otroki!«

Dragi Jezus, poznaš jok, saj si tudi ti jokal ob grobu svojega prijatelja Lazarja. In joku pripisuješ tako velik pomen, da ga tudi na križevem potu ne spregledaš. Sprašujem se, ali je bil jok tudi takrat, ko si ti, Jezus, kot človek hodil po zemlji, tako napačno interpretiran v družbi, kot je danes. Toda ti si vedel, kako je jok potreben in koristen za dušo in telo. Poznaš zdravilno moč solz in veš, kako lahko solze zdravijo telo. Veš tudi, da solze umivajo dušo in mehčajo naša kamnita srca in jih spreminjajo.

»Jokajte z jokajočimi!«

Dragi Jezus, pomagaj nam preseči predsodke in lažne stereotipe o joku!

IX. postaja: TRPLJENJE

(Jezus pade tretjič pod križem)

Gospod Jezus, ti si osmisli našo trpljenje. Hvala ti, ker si nase vzel naše grehe, vstal tudi po tretjem padcu in nam pokazal pomen dozorevanja.

Prosim, pomagaj nam, da bomo tudi mi vsak dan vzeli nase svoj križ in naše trpljenje premagovali v Božjem usmiljenju in ljubezni.

X. postaja: NASILJE

(Jezusa slečejo in mu ponudijo vina, z žolčem mešanega)

Na svetu je polno nasilja, polno grenkobe in hudobije. Daj nam spoznati, Gospod, da edino ljubezen premaga vse nasilje.

O Jezus, prosim te, pomagaj nam, da bomo po zgledu sv. Frančiška in sv. Klare z močno vero, z upanjem in zaupanjem ter molitvijo pomagali spreminjati svet nasilja v svet popolne ljubezni.

XI. postaja: ODPUŠČANJE

(Jezusa pribijejo na križ)

Gospod, ti si v moči Očetove ljubezni vsem odpustil.

Prosimo te, Gospod, da tudi nam nakloniš milost odpuščenja našim bližnjim.

XII. postaja: SMRT

(Jezus umre na križu)

»Diagnoza«: spontani splav. Petič v nekaj letih. Gospod, ti si Gospodar življenja. Ti življenje daješ in ga tudi jemlješ. Ozri se nanje, ki v goreči prošnji po daru življenja stopajo pred Te in Te rotijo: »Usmili se nas, o Gospod. Usmili se nas.«

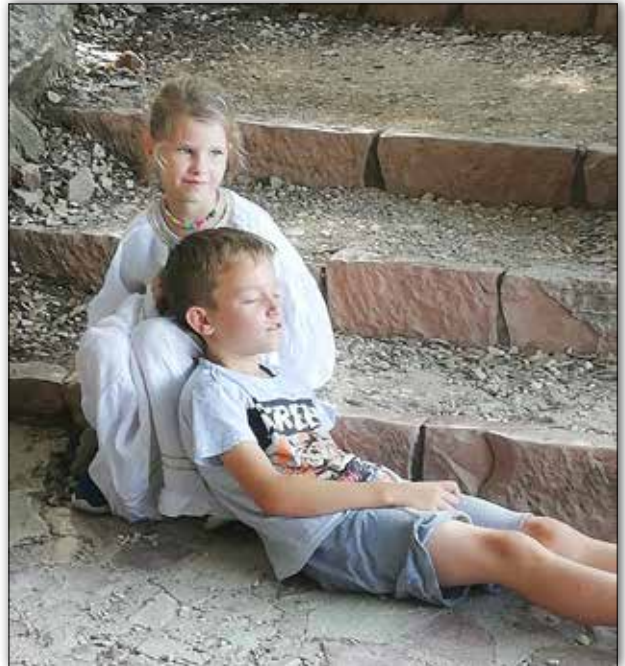
XIII. postaja: SOČUTJE

(Jezusa snamejo s križa in ga dajo Mariji v naročje)

To je prizor, ki ga ne bi želela doživeti nobena mati. Držati v rokah svojega mrtvega otroka. Kako žalostno je

videti, da je tudi danes toliko zla med ljudmi, da tudi danes mnogo mater joče za svojimi otroki, ki ugašajo zaradi različnih vzrokov. Ne jemljejo otrok samo vojne, ampak tudi številne zasvojenosti. Mnogo otrok ugaša, ker ne vidijo smisla.

Mati Marija nam je močan zgled sočutja in nežne ljubezni. Prosimo jo za milost, da bomo znale tudi zemeljske matere po njenem zgledu lajšati križe svojih otrok.

XIV. postaja: UPANJE

(Jezusa položijo v grob)

Drugo jutro je grob prazen. Jezus, ti si smrt premagal. Vstal si, kot je bilo pisano. Upanje na vstajenje je namenjeno vsakemu izmed nas. Tako smo danes v bolečini s teboj na tem križevem potu v upanju, da naše trpljenje postaja čista ljubezen, radost in sladkost, popolno zaupanje vate, pot v večno življenje. Hvala ti, Jezus!

Dragi otroci!

Dragi otroci,

v tej številki revije boste lahko večkrat prebrali misel blaženega Antona Martina Slomška, da kdor hoče druge vneti, mora sam goreti.

Toda kaj bi to lahko pomenilo za nas – druge vneti, sam goreti? Da ne bo pomote. Ne bomo prižigali tistega pravega ognja, da bi se ob njem lahko grel. Nekoga vneti za dobro pomeni, da ga spodbudimo za dobra dela. To najlažje naredimo s svojim zgledom. Tako lahko drugega ogreje naša lepa beseda, pomoč, molitev zanj, drobno dejanje, s katerim koga razveselimo ... Kadar nekaj

počnemo z veseljem in ljubeznijo, naše oči na prav poseben način žarijo. Tega se ne da skriti. Je pa zelo nalezljivo! ☺

V naslednji pesmici, ki je v teh dneh nastala za vas, lahko preberete, ob kom se je Ela obvezno ustavila, kadar je želela druge spodbuditi k dobremu. Ob tej osebi se je namreč učila, kaj pomeni imeti nekoga zares rad.

Vesela bom, če boste na uredništvo poslali tudi kakšno svojo pesem ali pa že napisani pesmici dodali svojo risbico. Naslov: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj.

Ob robu gozda je križišče,
mravljica tam delo išče.
In kjer čebela med nabira,
ustvarja danes mala Ela.

Komajda zna črke brati,
komaj svinčnik prav držati
in vendar vztrajno načrtuje,
še malo časa potrebuje.

Rada šopek bi nabrala,
babici ga svoji dala.
In kar na listu je nastalo,
se pri dedku bo oddalo.

Tako nasmeh kar sam se riše,
kadar Ela nas obišče.

A ko delo je končano,
smukne hitro čez dvorišče.

Na stezaj odpre si vrata,
hvaležno Jezusu pomaha.

Zaupanje v Gospoda, James Johnson.

Ela

In še eno nalogo sem pripravila za vas. Črtno risbo med seboj povežite tako, da boste dobili čisto pravi doprnski portret prvega mariborsko-lavantinskega škofa v Mariboru Antona Martina Slomška, ki sem ga danes že omenila. Nastalo delo lahko tudi pobarvate, ga fotografirate in pošljete na e-naslov uredništva: doroteja.emersic@gmail.com.

s. Tina Dajčer ŠSFKK

Daleč naprej je tekel

Radostno obhajanje 10. obletnice smrti p. Miha Drevenška v župniji sv. Vida na Vidmu pri Ptuj

Čisto »po Mihovo«: doživeto, razgibano, veselega srca, s pesmijo (tudi plesom) smo obhajali zaključek Mihovega leta ob 10-letnici njegove smrti v njegovi domači župniji Videm pri Ptuj ter v župnijah ptujske in završke dekanije. Želeli smo vsaj v malem uresničiti Mihovo srčno željo, ki jo je ponavljal vedno, ko je s svojimi glasbenimi skupinami prihajal domov v Slovenijo: »Moja velika želja je, da bi se vsaj enkrat za nekaj dni vsi slovenski misijonarji vrnili v Slovenijo in domov prinesli nekaj misijonskega duha in krščanskega veselja.« Tako je zapisal p. Janez Šamperl.

Deseto obletnico smrti p. Miha Drevenška smo obhajali z enoletnim zamikom zaradi epidemije.

Naši spomini so se vrnili v leta, ko nas je obiskoval in s svojim nalezljivim veseljem oznanjal evangelij ter nas vabil na pot za Gospodom.

Naša župnija, domača župnija p. Miha, je bila v dneh od četrтка, 16. junija, do nedelje, 19. junija, spet blagoslovljena, saj se je vse dogajalo v misijonskem duhu. Misijonska tridnevnicca je potekala v dekaniji Ptuj - Zavrč, kjer so pričevali misijonarji. Navdušili so nas njihova pristnost in požrtvovalnost ter navdušenje pri njihovem delu, kar nas je spodbudilo na naši poti v hoji za Kristusom.

V soboto, 18. junija, dopoldne so svoje srečanje z mašo začeli misijonarji, ki so bili na oddihu v domovini, nekdanji misijonarji, pa tudi laiški misijonarki, ki sta del svojega življenja posvetili pomoči ubogim. Somaševanje je vodil ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore, ki je v Sloveniji odgovoren za misijonsko dejavnost. Besede nadškofa msgr. Zoreta, ki so bile namenjene misijonarjem, so se dotaknile tudi vernikov in nas nagovorile k bolj pristnemu delu za misijone. Po maši

smo se domači verniki družili z misijonarji, še posebej s sestro Dorico Sever FMM, ki deluje v Kanadi med Inuiti, saj smo z njo povezani preko naše domačinke, sestre Ive Horvat FMM, ki odhaja na svoj prvi misijon v Indonezijo.

V soboto zvečer je pod velikim šotorom za cerkvijo potekal Mihov glasbeni večer. Prepevali so Mihove pesmi in pesmi skupine Minores. Slišale so se tudi afriške pesmi, kar se je čudovito zlivalo z veliko projekcijo p. Miha in njegovih afriških prijateljev.

V naši župniji v okviru Frančiškove družine deluje misijonska skupina. Sodelovale smo z misijonsko stojnico, na kateri sta izstopala knjiga p. Janeza Šamperla o p. Mihi *Daleč naprej je tekel* in njegov simbolni zeleni klobuček. Stojnico so krasili tudi izdelki sodelavk Karitas. Doživeli smo veliko radodarnost vseh, ki so se ustavili pri stojnici, darovali svoj prispevek in zadovoljni odšli s klobučkom na glavi in s knjigo v roki. Vsi prostovoljni prispevki so bili namenjeni za uresničitev misijonskih projektov domačina, nadškofa msgr. Martina Kmetca, ki deluje kot misijonar v Turčiji. Veseli smo bili, da je bil vse dni praznovanja z nami. Naša misijonska skupina si je v tem letu zadala nalogo, da bomo poskušali pomagati p.

Martinu, kolikor bo v naši moči. Vse naše darove z veseljem in hvaležnostjo sprejema.

Vrhunec tridnevnega misijonskega dogajanja se je zaključil s sveto mašo v nedeljo, 19. junija, v velikem šotoru. Somaševanje je vodil mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikl ob somaševanju nadškofa iz Izmirja msgr. Martina Kmetca in dekanijских duhovnikov ter misijonarjev. Prepeval je združeni pevski zbor dekanij Ptuj - Zavrč. Posebnost svete maše je bila pridiga, saj sta si nadškofa pridigo bratsko razdelila na pol in nas vsak po svoje nagovorila.

Veseli in hvaležni smo, da smo bili deležni veliko srečanj, nasmejanih obrazov, veselih src, pesmi in misijonskega duha, ki ga v naši župniji že dolgo nismo doživeli. Čeprav p. Miha že več kot deset let ni med nami, pa je bil tokrat živo navzoč v pripovedovanju in obujanju spominov na njegovo življenje.

Članice misijonskega krožka, sestre OFS KB Videm

Gospod naj ti podari mir!

Dolgo vroče poletje se počasi poslavlja. Vročina, suša, požari, neurja, toča ... vse to je zaznamovalo minule mesece. Bili pa so tudi mnogi prazniki, slovesnosti in praznovanja. Bilo je veliko hudega in veliko lepega, slabega in dobrega, svetega in grešnega.

V peti številki revije Brat Frančišek so razmišljanja povezana s Cerkvijo, ki jo je sv. Frančišek tako ljubil.

Rubrika *Frančiškova duhovnost* nam predstavlja razmišljanje o Cerkvi, ki ga je pripravila Doroteja Emeršič OFS.

V nadaljevanju najdete rubriko *Naša evangelizacija*, ki prinaša katehezo OFS o Frančišku in Cerkvi ter drugi del nagovora z naslovom: Ekološka vzgoja in duhovnost, ki ga je imel duhovni asistent pokrajinskega bratstva Ljubljana p. Silvin Krajnc OFM na pokrajinskem taboru na Viču 6. junija 2022.

Členjenje vodila nam predstavi 19. člen, ki govori o miru.

Ne spreglejte kratke reportaže s pokrajinskega tabora OFS MB na Vidmu pri Ptujju, ki je potekal pod geslom: Glasniki veselja in upanja. Med znanimi člani OFS bomo tokrat srečali sv. Brigito Švedsko, ki je sozavetnica Evrope.

Rubrika *Iz naših družin* nam prikaže slovo bratov kapucinov iz Maribora, romanje krajevnega bratstva OFS Kamnik in pokrajinskega bratstva OFS Koper ter volilni kapitelj krajevnega bratva OFS v MB – Sv. Marija.

Rubrika *800-letnice* nam predstavlja praznovanje Vodila in božiča v Grecciu.

V rubriki *Žetev* najdete nova razmišljanja in obvestilo o selitvi sedeža ŽRV na Brezje.

Tokratni prevod odlomka krajšega življenjepisa Tomaža Čelanskega je pripravil br. Jan Dominik Bogataj OFM, br. Miranu Špeliču OFM pa želimo čimprejšnje okrevanje po boleznih.

Nadaljujte s prebiranjem potopisa romana v Sveto deželo s fičkom, našli pa boste tudi predstavitev dogajanja v zgodovini nazareškega svetišča. Želim vam prijetno branje in lepo pripravo na praznovanje sv. Frančiška!

Tema tokratne številke Frančiškovega prijatelja je pogovor. Vsi vemo, kako je potreben in kako težko je včasih priti do njega ali pa imeti čas za pogovor.

Kadar se pogovarjamo s Svetim pismom, se pogovarjamo tudi z Bogom. Včasih nastane pri tem kakšna suša, vendar smo veseli spodbud.

Mladi Frančiškovi in tisti, ki imajo dobro voljo, so bili poleti na taboru, ki se imenuje Teden bratstva. Tam pogovora gotovo ni manjkalo. Še več: ob njem je bilo tudi precej lepih izletov v naravo.

O pogovoru nam v intervjuju svoje življenje in mesto pogovora v njem predstavita Vilma in Dani Siter. Številni ju poznate iz DIŽ-a. V intervjuju pa sta več spregovorila o svojem pogovoru in tudi o pogovoru z vnuki, ki jih imata zelo rada.

S. Andreja Perc, uršulinka, nam pove več o svoji poklicnosti. Najprej je človeška matematika, potem pa sledi Božja, ki se ji je treba odzvati. Drugače človek kar »bluzi nekaj po svoje«.

Nova izmed rubrik, ki se imenuje Pozitivno in celostno o telesnosti in spolnosti, nas spodbuja, kako naj se pogovarjamo o tej temi ter o drugih stvareh. V tej smeri nas spodbuja Benjamin Tomažič, ki vodi Zavod Integrum.

Mladi so bili še na romanju v Assisiju, na različnih oratorijih, Adamu in ministrantskih počitnicah. Revija prinaša tudi dogajanje ob slovesu bratov kapucinov na Studencih v Mariboru.

Tudi knjižica Molitvene naveze za dobre družine in duhovne poklice bo kmalu dočkala prenovo in bo prispela k vam ...

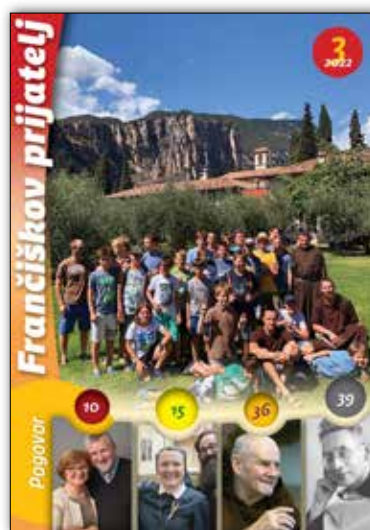
Predstavljen je svetnik Titus Brandsma in pa br. Jim Townsend, za katerega je kazalo, da bo umrl kot baraba, saj ni šel kar tako v zapor.

Ker pa je Bog posegel v njegovo življenje in mu je Jim odgovoril, je postal zelo dejaven brat kapucin, kar so prepoznali tudi drugi.

Še kaj zabavnega si lahko preberete in se čudite, kakšne lastnosti imajo živali.

Objektiv pa je ujel mlade in manj mlade v različnih trenutkih ...

Želimo, da bi se ob branju revije zavedali, kako pomemben je pogovor. Z Bogom in bližnjim.

**Slovenska minoritska provinca v tem letu
obhaja 50 let samostojnosti,
ker je bila 31. maja 1972 na generalnem kapitlju v Assisiju
izglasovana za samostojno provinco.**

Ob tej priložnosti bo na Ptuj v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla
7. in 8. oktobra potekal mednarodni simpozij.

Na njem bodo sodelovali avtorji iz Italije, Hrvaške in Slovenije.

V svojih predavanjih bodo poskušali predstaviti življenje
in delo slovenskih minoritov v tem obdobju.

Izšel bo tudi zbornik, v katerem bodo zbrani vsi članki.

V refektoriju minoritskega samostana bo 7. oktobra tudi slavnostna akademija
s primernim programom in pozdravnimi besedami povabljenih gostov.

Tako simpozij kakor akademija bosta odprta za javnost.
Vsak, ki ga zanimata življenje in delo minoritov v preteklih 50 letih, je dobrodošel.

Svoj mir vam dajem
Duh Assisija 2022
 Ptujška Gora, 29. oktober

9.30 rožni venec za mir
 10.00 sveta maša
 11.00 druženje ob čaju, kavi, piškotih ...
 11.30 pogovor z gosti
 13.00 kosilo
 14.00 zapojmo Mariji
 15.00 litanije Matere Božje in sklepni blagoslov

Pripravljal: Komisija za duhovnost pri Franciškovski kongregaciji Slovenije

Velikokrat jamramo, da ni poklicev. Najprej: pri Bogu je vse mogoče, tega se moramo vedno zavedati. Ampak naša stvar je, da spremenimo svojo držo. Najprej moramo biti hvaležni za vsakega brata in sestro. Nezadovoljstvo in tarnanje sta posledica naših pričakovanj, ki so velikokrat iluzije v naših glavah. Kako bi bilo drugače, če bi ovrednotili to, kar imamo, majhne geste, ki so jih bratje in sestre pripravljeni narediti s tolikšno ljubeznijo. Samo to hoče Bog od nas. Vse drugo je iluzija.

s. Dorica Sever

Trkamo na vaše dobrotno srce, da nas tisti, ki želite, materialno podprete. Revija ostaja še naprej v osnovi brezplačna in denar ne sme biti razlog, da bi revijo odjavili, če si jo resnično želite. Veseli smo namreč, da lahko prinašamo v vaše domove duhovne spodbude, besede miru ali tolažbe ter Božji blagoslov. Tudi če nas materialno ne boste mogli podpreti, vas prosimo za podporo vsaj z molitvijo, ki je neprecenljiva. Nekateri oddajate svoj prostovoljni dar kateremu od naših bratov minoritov osebno in ga lahko še naprej. Drugi pa sprašujete za številko računa, zato jo objavljamo:

TRR: **SI56 0420 2000 3336 155**

Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Pripis: **Prispevek za revijo Med nami** – Duh Assisija in Brezmadežna

Za vsak vaš najmanjši dar se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo. Mir in dobro.

Glavna urednica Doroteja Emeršič

Angelov sij

Angelov sij -
odsev Božje moči
drugače žari,
zato ga ne vidijo naše oči,
le duša ga zaznava -
v različnih upodobitvah izraža
do današnjih dni,
ko se zdi,
da so angeli popustili,
s svojimi perutnicami se zakrili,
nebeške svetilke privili.
Preizkušnja, strah,
negotovost, ključovalnost
so zajeli čas ...
Duhovna raztreščenost
ljudi
vedno bolj dalji
od Boga in njegove moči.
Angeli, božji sli,
naj vam Vsemogočni naroči:
Razprite krila nad ljudi,
naj svet znova zacveti
v ljubezni.
Amen

p. Janez Šamperl

Vsa veličina Frančiška je v njegovi majhnosti, ranjenosti, človeškosti, ki v objemu Križanega vzcveti v veliko svetost. Ob reki romarjev, ki se vali skozi baziliko, se človek vpraša: »Koga častimo? Resničnost je lahko taka, da pokleknejo pred sarkofagom in stečemo mimo tabernaklja, častimo svetnika, a pozabljammo na Svetost. Meni je Assisi povedal, da nihče ni velik, če ni na dlani Velikega povzdignjen – tako kot sv. Frančišek.

Nataša Ahčin

Največja sreča, ki sem jo doživel na romanjih skozi božje stvarstvo, je srečanje s Frančiškom Asiškim. Iskanje, miselnost, srčnost, tenkočutnost in preprostost tega svetnika kažejo pota, ki so polna Svetega Duha.

Mirko Veršič

VOŠČILO OB PRAZNIKU

Vsem vam želimo, da bi praznik našega očeta sv. Frančiška (4. oktober) in praznik duha Assisija (27. oktober) praznovali v miru in veselju z zavestjo, da smo dolžni pokazati pot tudi drugim. Naj bo to dan zbranosti in goreče molitve za vsakega izmed nas in za potrebe ranjenega sveta.

Naj se po vseh nas uresničuje praznična mašna prošnja:

»DOBRI OČE, PO TVOJI MILOSTI JE NAŠ SERAFINSKI OČE FRANČIŠEK ASIŠKI POSTAL PODOBEN JEZUSU KRISTUSU V UBOŠTVU IN PONIŽNOSTI. NAJ HODIMO PO ISTI POTI ZA TVOJIM SINOM IN SE ZDRUŽUJEMO S TEBOJ V VESELI LJUBEZNI.«

Potrudimo se in prinesimo nekaj duha Assisija v domačo družino, šolo župnijo, na cesto, v redovno skupnost ...

Naj živi duh Assisija v nas in med nami!

Uredniški odbor

*Da bomo zmogli živeti kot
Jezusovi učenci in pričevalci,
negujmo in ohranjajmo luč,
ki bo osvetljevala, in bodimo sol,
ki bo dajala okus Božjega.*

p. Milan Kos